

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

12. ZÁŘÍ 2010

Z obsahu:

Svatí přátelé

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
25. srpna 2010
- strana 2 -

Narození Panny Marie

- strana 4 -

Vyhlášení

„Růžencové výpravy“
za Pannu Marii -
Spoluvykupitelku
- strana 5 -

Vznik Domu úlevy v utrpení

Pietro Gerardo Violi
- strana 6 -

Projekt století

Vatikánské nakladatelství
vydává dokumentaci
o inkvizici 16. století
- strana 8 -

Zapomenutí svatí

- strana 9 -

Ježíšovo srdce světa (15)

- Malá duše

Consolata Betrone

P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 10 -

Pastorační plavby

na Solimões

Guido Horst
- strana 12 -

Francesco Trevisani (1656-1746): Narození Panny Marie, Bolsena

V životě každého z nás jsou osoby, které jsou nám velmi drahé, které cítíme jako zvláště blízké, některé z nich jsou již v Boží náručí, jiné ještě s námi sdílejí životní cestu: jsou to naši rodiče, příbuzní, vychovatelé, jsou to osoby, kterým jsme prokázali dobro, nebo od nichž jsme něco dobrého přijali; osoby, o kterých víme, že se na ně můžeme spolehnout. Je důležité mít takové „druhy na cestě“ i v našem křesťanském životě: myslím na duchovního vůdce, na zpovědníka, osoby, se kterými můžeme sdílet vlastní zkušenost víry, ale myslím také na Pannu Marii a na svaté. Každý by měl mít některého svatého, který je mu důvěrně blízký, aby ho cítil nablízku

Svatí přátelé

ku v modlitbě, v přímluvě a také v následování. Chtěl bych vás tedy vyzvat, abychom více poznávali světce, počínaje tím, jehož jméno nesete, abyste četli jeho životopis a spisy. Buďte si jisti, že se stanou dobrými vůdci, abychom ještě více milovali Pána, a platnými pomocníky pro náš lidský a křesťanský růst.

Jak víte, i já jsem zvláštním způsobem svázán s některými postavami světců: mezi nimi kromě svatého Josefa a svatého Benedikta, jejichž jména nosím, je to svatý Augustin, jehož jsem měl ten velký dar poznat tak říkajíc zblízka ve studiu a v modlitbě a který se stal

mým dobrým „druhem na cestě“ v mém životě a v mé službě. Chtěl bych ještě jednou zdůraznit důležitý aspekt lidské a křesťanské zkušenosti aktuální také v naší epoše, ve které se zdá, že relativismus je paradoxně „pravda“, která má řídit myšlení, rozhodování a chování.

Svatý Augustin je člověk, který nikdy nežil povrchně; žizeň a trvalé nepokojné hledání Pravdy je jedna ze základních charakteristik jeho života; tedy nikoliv „pseudo-pravda“ neschopná poskytnout trvalý mír srdci, nýbrž ona Pravda, která dává smysl životu a je „příbytkem“, v němž srdce nachá-

zí klid a radost. Jak víme, jeho cesta nebyla lehká: myslel, že našel Pravdu ve slávě, v kariéře, ve vlastnění věcí, v hlasech, které mu slibovaly bezprostřední štěstí; dopustil se omylů, procházel zármutkem, potkal neúspěchy, ale nezastavil se, nikdy se nespokojil s tím, co dávalo jen náznaky světla; uměl se podívat do vlastního nitra a uvědomil si, jak píše ve *Vyznáních*, že ona Pravda, onen Bůh, kterého hledal ze všech svých sil, mu byl bližší než on sám sobě, byl mu vždy po boku, nikdy ho neopustil, čekal, kdy bude moci definitivním způsobem vstoupit do jeho života (srov. III, 6, 11; X, 27, 38). Jak jsem řekl v komentáři k nedávnému filmu o jeho životě, svatý Augustin ve svém nepokojném hledání pochopil, že to není on, kdo našel Pravdu, ale sama Pravda, kterou je Bůh, mu šla vstříc a našla ho (srov. *L'Osservatore Romano*, čtvrtek 4. září 2009, str. 8). Romano Gurdini v komentáři k jednomu úryvku třetí kapitoly *Vyznání* říká: Svatý Augustin pochopil, že Bůh je „sláva, která se vrhá na kolena, nápoj, který hasí žízeň, poklad, který přináší štěstí, [...] získal tak uklidňující jistotu toho, kdo konečně pochopil, ale také blaženost lásky, která ví: Toto je všechno a to mi stačí.“ (*Pensatori religiosi*, Brescia 2001, str. 177)

Rovněž ve *Vyznáních* v deváté knize náš světec uvádí rozhovor s matkou, svatou Monikou – její památka se slaví tento pátek, pozití. Je to překrásná scéna: on a jeho matka jsou v Ostitii v hostinci a z okna vidí nebe a moře, překračují nebe a moře a v jednom okamžiku se dotýkají Božího srdce v mlčení tvorů. A zde se objevuje základní myšlenka na cestě k pravdě: tvorové musí mlčet, má-li nastat ticho, ve kterém může mluvit Bůh. To je pravdivé vždy, i v naší době: někdy existuje určitý strach z mlčení, z usebranosti, ze zamyšlení nad vlastním jednáním, nad

Pokračování na str. 12

Leckdo z těch, koho zavalala, a pak dokonce uchvátila „malá cesta lásky“, které nás Ježíš učí skrze svou služebnici Consolatu, bude možná poněkud překvapen, ne-li zaskočen stále rostoucími nároky, které Pán své služebnici předkládá. Z prostého opakování jednoduché modlitbičky se stává stále náročnější cesta ustavičného duchovního úsilí, které směřuje k naprostému očištění od všeho, co není ryzí a upřímná nepřerušovaná láska. Nároky se stupňují ze dvou důvodů: Především je to samotný cíl: Ježíš chce od své služebnice nekompromisně její celé a nerozdělené srdce. Za druhé, Ježíš ví, že se na lásku jejího srdce může spolehnout, a že tedy své nároky může bez obav stupňovat. Z nás sotva kdo by byl schopen jít v jejích šlépějích, ale v jednom je vzorem pro každého, a to je, řekl bych, důslednost a poctivost v lásce. Ona totiž v sobě obsahuje to paradoxní tajemství, že s rostoucí náročností roste její lehkost. Je to jako s letadlem. Pokud se pomalu pohybuje, drcá obtížně po nerovné zemi, ale jakmile se rozběhne, takže se odlepi od země, za-

čne se vznášet lehce jako pták. Pán Ježíš po nás nechce, abychom se celý život jen kodrcali, neboť to je pouze nevyhnutelný začátek, než se opravdu rozběhneme a odpoutáme k svobodnému letu. Jakmile se duše dostane

Editorial

do stupně lásky ve „stavu beztiže“, i všechno utrpení a oběti přestanou být břemenem a tíží a stanou se pro ni naopak touhou a radostí.

Proč nám Ježíš něco takového nabízí, nemáme-li přímo říct, proč to po nás žádá? Z jednoho jediného důvodu: abychom mu byli co nejvíce podobní, aby z nás Otec mohl mít podobnou radost, jakou má ze svého Syna, a abychom spolu s nimi a v nich v Duchu Svatém prožívali podobnou blaženost, jakou prožívají Oni, tedy blaženost vlastní samotné Nejsvětější Trojice: *Všechno, co je moje, je i tvoje*, řekl otec svému dítěti v podobenství, které jsme dnes v třetím čtení slyšeli. Taková radost a blaženost se od radostí, jaké hledají lidé tohoto světa, podstatně liší v tom, že není vůbec sobecká,

ale dokonale altruistická, je to radost z radosti, kterou svou obětí můžeme trvale rozdávat. V tom spočívá samo tajemství Božího milosrdenství, které je tím více „ve své kůži“, čím více může odpuštět a darovat. To je také obsah a naučení z podobenství, se kterým se k nám tuto neděli Ježíš obrací.

Nevím, proč naši předkové ve pojmenovali toto podobenství podle „marnotratného syna“. Hlavním hrdinou celého příběhu není tento syn, ale jednoznačně nekonečně milosrdný otec. Podobenství o hříchu a odpuštění, jak nám je zaznamenal evangelista milosrdenství svatý Lukáš, by v imaginární soutěži všech Kristových podobenství jistě získalo hned několik prvenství. Nejenže je ze všech nejdelší, ale vyniká obdivuhodně výstižnou a výmluvnou kresbou charakterů a působivých realistických dramatických situací, kontrastů a překvapujících zvratů. Toto podobenství si zaslouží, abychom se k němu stále vraceli, protože je nevyčerpatelnou studnicí drahocenného poznání. Božský Učitel nám tímto vyprávěním na jedné straně nastavuje

Pokračování na str. 13

Nalezená radost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Radujte se se mnou,
protože jsem našel svou ovcí.**

Možná, že se ti právě nechce a zdá se ti to jako ztráta času vyhledat těch několik veršů Písma a otevřít se jejich působení. Ale co kdybys to přece jen zkusil? Možná, že právě dnes dostaneš odpověď, kterou tak dlouho marně hledáš.

V Ježíšově blízkosti dnes potkáš dva druhy lidí. Jedni jej vyhledávají, protože živě pocítují, jak jej potřebují. Ti druzí naopak přicházejí se svou kritikou, protože jim Ježíš vadí. Podívej se do tváře jedněm i druhým. Vidíš ten nápadný rozdíl? Ti první se cítí obdarováni a očištěni a mají radost v očích i v srdci. Ti druzí jsou však zjevně znechuceni, dráždí je to a roztrpčuje. Způsoby toho proroka nabourávají jejich sebevědomí. Cítí se pojednou ohroženi ve svém postavení. Neuznávají dobro, které jim samým nepřináší chválu. Radost a šlechetnost, místo aby také je těšila a povzbuzovala, hořkne jim v srdci, protože ji vnímají jen v křivém zrcadle své sobecké povýšenosti. A tak jim nezbyvá než se pohoršovat. A přitom se domnívají, že tím slouží Bohu! Není to neštěstí, uváznout v takovém bludném kruhu? Čím více myslíme jen na sebe, tím nedostupnější se pro nás stává skutečná radost. Zmítáš-li se často v neklidu a rozladěnosti, dráždí-li tě to dobré, co vidíš u jiných, není to snad tím, že máš blízko k takovým nešťastníkům?

Skutečná radost je odlesk Božího života. Bůh je šťasten tím, že se rozdává. Ani tehdy, když obdarování pohrdnou jeho darem a otočí se k němu zády, nezmění se jeho božská vášeň, naopak, našel si nový způsob, jak ještě lépe uplatnit bytostnou potřebu rozdávat sám sebe. Právě proto tu Ježíš sedí s prostitutkami, podvodníky a vyděrači, aby v nich svým darem odpuštění obnovil skutečnou a opravdovou radost.

Odděl se od těch, kteří se pokládají za spravedlivé, a přisedni k hříšníkům. Ježíš dal zřetelně přednost právě jejich společnosti. Uslyšíš vysvětlení, které je přesvědčivé, a přece zůstává jen stínem té pravé skutečnosti: „Co děláte, když se vám ztratí to, co máte rádi? Jdete a hledáte. Nedáte si pokoj, dokud tu ztracenou věc nenajdete. A když ji naleznete, není pak vaše radost větší, než byla předtím? Jdete to oznámit svým sousedům a známým, aby se radovali spolu s vámi! Myslíte, že můj Otec jedná jinak?“

Nevstávej, neodcházej, zůstaň, kde jsi. Víš, co to znamená, jestliže zasedáš u stolu kajícíků? To není náhoda, to není pro nic za nic. Bůh ti právě znovu vyznal lásku. Pro toho Hospodáře, který tě tak dlouho hledá, má jedna každá ovce stejnou cenu jako celé stádo. Od věčnosti ti chystal nejučtější pastvu, a ty ses mu ztratila, toulala po pustině, kde jsi mohla jen s bídou okusovat hloží. Umíš si uvědomit, co pro něho znamená, když si dal tolik práce, aby tě znovu našel? Vždyť na tuto chvíli s ním čeká celé nebe. Celé sbory nebeských duchů a všichni ti, kteří již patří na jeho tvář, jsou osobně zainteresováni na tom, aby tě mohl zase šťasten vzít na svá ramena a odnést domů. Všechno to, co Otec od věčnosti koná, má jediný smysl: abys byla šťastná u něho jeho slávou a s tebou aby bylo šťastné celé nebe. Co mohl ještě udělat, aby ti usnadnil tvůj návrat?

Nestyď se za slzy. Podívej se kolem sebe na ty, kterým bylo odpuštěno. Zdaleka nejsi sám, kdo pláče. Ty slzy jsou krásnou a radostnou výzvou k tvým oprávněným díkům. Tak prožíváš ve svém srdci ovoce radosti z Božího rozdávaní. Necitíš touhu podílet se také na radosti z nalezených ovcí? Nebyla by to lepší perspektiva než pachtění za vratkým uspokojením sobeckých sebeklamů? Nebyla by to nejprůměrnější cesta, jak napravit své bloudění? Právě proto jsi sám došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na tobě ukázal celou svou shovívavost. Máš být nyní příkladem pro ty, kdo v něj v budoucnosti uvěří, *aby tak dosáhli věčného života*⁽¹⁾. Chápeš tedy, k čemu tě Pán volá?

Nauč se hledat radost Božím způsobem. Není lepší způsob. Až okusíš, jak chutná rozdávat sám sebe, změníš to od základů žebříček tvých hodnot. Ta radost bude každým douškem zvětšovat tvou žízeň. Její kouzlo a účinnost je totiž v tom, že ji nepocítuješ jen ty sám, ale vrací se k tobě ještě znovu právě proto, žes ji dal poznat a zakusit těm druhým. Někdy je to tak, že pro ty druhé je to vůbec první skutečná radost, a tedy první zpráva o nebeském Otci.

Ten Ježíš, s nímž dnes sedíš u jednoho stolu uprostřed těch, kteří litují svých hříchů, právě pro tuto radost podstoupí muka kříže. Dokonce krátce předtím, než odevzdá svou duši, si ulehčí svá muka právě jen tím, že slíbí radost kajícímu vrahovi, který s ním snáší stejné utrpení. Poděkuj mu, že tě dnes přizval do své blízkosti a dal ti nahlédnout, jakou máš pro něho ve skutečnosti cenu. Myslíš, že se ti ještě vyplatí hledat si radost někde jinde?

Pane, smyj ze mne úplně mou vinu, stvoř mi čisté srdce a obnov ve mně ducha vytrvalosti!⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 1 Tim 1,16; ⁽²⁾ Ž 50

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 32,7–11.13–14

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země.“

Hospodin řekl dále Mojžíšovi: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdě šíje. Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ.“

Mojžíš konejšil Hospodina, svého Boha, slovy: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a mocnou rukou z egyptské země?”

Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky.“

A Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu.

2. čtení – 1 Tim 1,12–17

Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrného a vzal mě do služby, ačkoli jsem byl dříve rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdenství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši. Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě. Ale právě proto jsem došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost; já jsem měl být příkladem pro ty, kdo v něho v budoucnosti uvěří, a tak dosáhnou věčného života. Králi věků, Bohu nepomíjějícímu, neviditelnému, jedinému buď čest a sláva na věčné věky. Amen.

Evangelium – Lk 15,1–10 (32)

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“

Pověděl jim tedy toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětatadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží

Pokračování na str. 4

Tento svátek zavedl papež sv. Sergius I. v 7. století po vzoru východní církve. Narození Panny Marie je příslibem příchodu Mesiáše. Jitřenka předchází Slunce. Maria oznamuje celému světu radost Spasitele.

Hlavním cílem toho narození je vtělení Božího Syna. Maria je vedle Jana Křtitele – a přirozeně svého Syna – jediná ze všech svatých, u nichž neslavíme jen narození pro nebe, ale i narození na tento svět. Bůh v tomto narození uskutečňuje svůj odvčký plán lásky. Svatý Petr Damiani ve svém kázání k Narození Panny Marie říká: „Všemohoucí Bůh ještě dříve, než člověk klesl do hříchu, předvídal tento pád a rozhodl přede všemi věky, že se vtělí do Marie Panny.“ „Dnes je den, ve kterém Bůh uskutečňuje svůj věčný plán, protože je nutné vybudovat dům, do kterého sestoupí Král, aby v něm přebýval. A dům je to krásný. Jestliže si Moudrost postavila dům se sedmi vzácnými sloupy, tento Mariin palác spočívá na sedmi darech Ducha Svatého. Šalomoun slavnostním způsobem zasvětil chrám z kamene. Jak oslavíme narození Marie, chrámu vtěleného Slova? V onen den sestoupí Bůh do tohoto chrámu zastíněn oblakem.“

První kostel zasvěcený Narození Panny Marie se nachází v Miláně, ale není to slavný milánský dóm. Je to malý kostelík postavený v roce 1074 šlechticem jménem Fulcuino. Proto se kostelík nazýval Santa Maria Fulcorina a podle něho dostala jméno i okolní malá milánská čtvrť.

Když byl oficiálně potvrzen svátek Narození Panny Marie v roce 1243 papežem Inocencem IV., papež osobně navštívil Milán a tento kostelík a udělil plnomocné odpustky každému, kdo ho 8. září navštíví.

V roce 1386 vypukl v Miláně mor a jeho oběťmi byly převážně děti. Městská rada, aby dosáhla ukončení této morové

Narození Panny Marie

rány, složila slib, že vystaví velikolepý chrám zasvěcený Narození Panny Marie.

Milánský dóm je čtvrtý největší chrám světa. Dne 19. prosince 1810 byla na průčelí umístěna kamenná pamětní deska, která připomíná původní zasvěcení chrámu Narození Panny Marie. Tento titul však nezaujímá v chrámě ústřední místo, nýbrž objevuje se na vedlejších oltářích. Hlavní oltář je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie, a to podle dne, kdy byly zahájeny práce na stavbě chrámu.

Soška Panny Marie Dítěte

V 16. století se ve františkánských kláštorech rozšířila produkce sošek Dítěte Ježíše, které

zhotovovaly zručné ruce sester a otcové se starali o jejich rozšíření.

Kardinál F. Borromeo (1564 až 1631) ve svém díle „De pictura sancta“ zobrazil Pannu Marii jako narozené dítě zavinuté do plének a ozářené velkým světlem, ve společnosti andělů.

To inspirovalo sestru Izabelu Kláru Fornari, představenou františkánek v Todi, která zhotovila z vosku takovou sošku Panny Marie jako dítěte v přirozené velikosti a neobyčejné krásy.

Sošku přinesl do Milána Mons. Alberico Simonetta v roce 1738 a její kopii daroval klášteru kapucínek, které se věnovaly vyučování mládeže a staly se apoštolkami tajemství Na-

Giotto: Narození Panny Marie

rození Panny Marie. Svědčí o tom knížka publikovaná v roce 1757. Ta obsahuje pobožnost k počtě Narození Panny Marie každého 8. v měsíci a přípravnou nověnu k tomuto svátku. Když Josef II. náhle zrušil klášter, sestry musely hledat útočiště jinde. Soška byla přemístěna k augustiniánkám u sv. Filipa na Via Nuova. Tento klášter však zrušil Napoleon r. 1810. Sošku nakonec daroval farář Luigi Bosisio matce Terezii Bosiové, představené sester milosrdné lásky, které působily v nemocnici Ciceri.

Vlna antiklerikálního liberalismu zatlačila pak úctu k Panně Marii Dítěti zcela do soukromí řeholních sester.

Obrat nastal v roce 1884. Postulantka Giulia Macario di Lovere těžce onemocněla a uzdravila se zázračně dotekem sošky. Přijala pak jméno sestra Maria Bambina (Dítě). V dalších měsících se uzdravily zázračně sestry Crocifissa Mismetti a Josefa Woinovich, a tak se opět obnovila a rozšířila úcta k sošce, která byla dříve velmi živá.

Sestry milosrdné lásky, které sošku opatrují, přijaly název Sestry od Marie Dítěte a rozšířily úctu z Milána do dalších míst, jako Benátek, Roviga, Rovereta, Bergama a dalších a zřídily svou komunitu i v Nazaretě.

Vznikl obyčej věnovat kopii sošky novomanželům. Tento obyčej se silně rozšířil v Jižní Americe, kde sestry působí jako misionářky.

Pramen:

www.gerenzanoforum.it

Překlad -lš-

Pietro Cavallini: Narození Panny Marie

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.‘ Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují.

Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.‘

Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátí.“

Dále pokračuje podobenství o marnotratném synu, v. 11-32.

Vyhlášení „Růžencové výpravy“ za Pannu Marii - Spoluvykupitelku

V době smrtelné krize světa a církve vyhlášíme *Růžencovou výpravu*, která má změnit historii lidstva.

Tak jako růžence v bitvě u Lepanta v r. 1571 zachránily katolickou víru v Evropě, filipínská revoluce v roce 1986 zabránila potencionálnímu zotročení množství katolíků, přišel znovu čas, aby mocná modlitba růžence, modlená v jednotě, přinesla historické ovoce pro církev a lidstvo.

Od dob Lva XIII. až po Benedikta XVI. papežové posledních dvou století vyzývají ke každodenní modlitbě růžence.

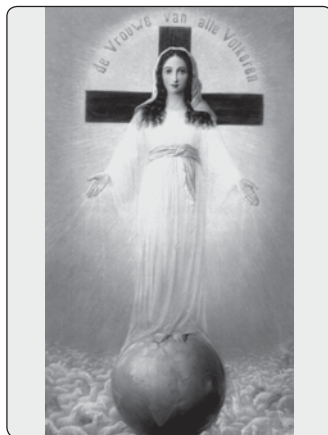
Mimořádná krize v církvi a bezprecedentní útoky na církve, speciálně na instituci papeže, vojenské konflikty, terorismus, morální úpadek, miliony hladových, bezpočet režimů pronásledujících křesťany, početné přírodní katastrofy a 40 milionů umělých potratů ročně, doba veliké temnoty, přináší také náznak světla, které se přibližuje.

Naše uzdravení závisí na přímém zásahu nebe. Naléhavě potřebujeme naši Blahoslavenou Matku, která přináší milost od svého Syna a obnovu Ducha Svatého.

Proto iniciujeme dlouhodobou růžencovou výpravu za přijetí pátého mariánského dogmatu - aby Svatý otec definoval Pannu Marii jako Duchovní Matku všech národů, Spoluvykupitelku, Prostřednici všech milostí a Přímlyvkyni.

Ačkoliv Mariino Duchovní Mateřství už je oficiálním učení církve, samotná definice této pravdy zůstává na našem milovaném papeži Benediktu XVI.

Pouze on sám může umožnit Panně Marii vykonávat plně a jedinečným způsobem Jí Bohem dané zprostředkovatelské kompetence pro lidstvo, tolik potřebné v dnešní době.

Tituly naší Matky jako Spoluvykupitelky, Prostřednice všech milostí a Přímlyvkyně jsou jí náležejícími funkcemi pro lidstvo.

Jenom držitel klíčů od Království (Mt 16,15-20) je může definovat a otevřít tak proud milostí spoluvykoupení a pokoje, které byly přislíbeny ve Fatimě a které definitivně zahájí triumf Neposkvrněného srdce Panny Marie. (13. červenec, fatimské poselství)

Proto vás pokorně prosíme ve jménu Panny Marie, abyste se připojili k *Růžencové křížové výpravě* za páté mariánské dogma. Výprava začne 15. srpna 2010 a skončí 15. srpna 2011.

Prosíme, abyste se modlili za tímto účelem, aby náš milovaný Svatý otec Benedikt XVI. co nejdříve vyhlásil páté mariánské dogma o tom, že Panna Maria je skutečnou Duchovní Matkou lidstva, darovaného Jí jejím synem na kříži. „Hle, tvá matka.“ (Jan 19,27)

Spolu s růžencem vás povzbuzujeme k denní modlitbě k Marii, Matce všech národů, dané Pannou Marií k proklamaci pátého mariánského dogmatu v Amsterodamu. (Schváleno 31. 5. 2000.)

Modlitba

Matky všech národů

Pane Ježíši Kriste, Synu Otce, sešli nyní svého Ducha na zem.

Dej, ať Duch Svatý přebývá v srdcích všech národů, aby byly uchráněny před zkázou, neštěstím a válkou. Kež Matka všech národů, blahoslavená Panna Maria, je naší Přímlyvkyní. Amen.

Modlitba

za páté mariánské dogma

Pane Ježíši, dej, aby předepsanou proklamaci Tvého náměstka na zemi bylo ustanoveno, že Tvoje Matka je Duchovní Matkou všech lidí.

Ať Maria jako Spoluvykupitelka, Prostřednice všech milostí a Přímlyvkyně zasáhne a přinese tak světu pokoj, a tím začne triumf jejího Neposkvrněného srdce!

Ať Duch Svatý skrze Neposkvrněné srdce Panny Marie daruje světu nové Letnice, vede do nového času života a lásky pro církve a pro svět. Amen.

Podepsaní:

Kardinál Luis Aponte Martinez, emeritní arcibiskup, San Juan, Puerto Rico

Arcibiskup M. Chinnappa, arcibiskup Madrasu, Madras, India

Matka Angelica, zakladatelka EWTN Television Network, Alabama, USA

Howard Dee, bývalý velvyslanec Svatého stolce, Manila, Filipíny

Sr. Briege McKenna a Fr. Kevin Scallon, Akce Prosba za kněze, Dublin, Irsko

5. srpna 2010

www.canadafreepress.com
www.fifthmariandogma.com
e-mail: voxpopuli@voxpopuli.com

VYHLÁŠENÍ „RŮŽENCOVÉ VÝPRAVY“ ZA PANNU MARIU - SPOLUVYKUPITELKU

Už v roce 1997 jsme vydali brožuru amerického teologa, prof. Marka I. Miravalle „Maria Spoluvykupitelka, Prostřednice, Přímlyvkyně“, ke které byl přiložen k podpisu text prohlášení a prosby ke Sv. otci:

„Vaše Svatosti, my věřící Vás, Náměstka Kristova, se synovskou oddaností pokorně prosíme, abyste nepřetržitě učení Církve o Mariině spoluvykupitelské úloze s Kristem, Vykupitelem lidstva, definoval jako křesťanské dogma. Věříme, že taková definice vynese na světlo celou pravdu o Panně Marii - Dceři Otce, Matce Syna, Snoubence Ducha Svatého a Matce Církve. Proto se modlíme, aby Vás, Svatý otče, Duch Svatý vedl k definici a vyhlášení Panny Marie jako Spoluvykupitelky, Prostřednice všech milostí a Přímlyvkyně Božího lidu.“ Vzpomínám si, že jsme pak do Říma poslali tisíce takových petičí - z celého světa to byly miliony. Podpořil nás tehdy i náš kardinál Tomášek.

V těchto dnech jsme dostali výzvu skupiny mezinárodně známých osobností, na něž je možné internetové spojení (viz níže pod textem jejich výzvy). Vedení MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ a českého národního sekretariátu MARIÁNSKÉHO KNĚŽSKÉHO HNUTÍ se rozhodlo připojit se k vyhlášení „Růžencové výpravy“. Jde tu také o odpověď na poselství Panny Marie v Amsterodamu (církvevně uznané), o kterém jsme vydali dvě publikace: Poselství Paní všech národů (MCM 2002, nyní rozebrána, připravuje se 2. vyd.) a Eucharistické zážitky (MCM 2005).

K tomuto tématu se ve Světle ještě vrátíme a prosíme, abyste se všichni připojili k této „Růžencové výpravě“ a získávali další věřící.

*Josef Vlček, předseda MCM a sekretář MKH
P. Mgr Jiří Polášek, národ. responsabile MKH*

Vznik Domu úlevy v utrpení

Chtěl bych poukázat na původ oné touhy ulehčit bližním v utrpení, jednoho z motivů ustavičné lásky Otce Pia k lidstvu.

Když se mluví nebo píše o Otcí Piovi, je třeba odkrývat poznání pravých příčin jeho jednání. Je třeba ho vidět takového, jaký skutečně byl, ne jakého bychom si ho přáli. Poznávat ho v jeho podstatě, v jasných rysech jeho života a jeho spisů.

Navštívme místo malé vesnice, kde se narodil, vraťme se v myslí do dob a životních podmínek, ve kterých žil, abychom pochopili, jak se v tomto Pánem vyvoleném světe zrodilo přání pomáhat druhým a ulehčovat utrpení svým bratřím.

Poznání tohoto poslání v něm rostlo krok za krokem tak, jak se rozvíjelo jeho poznání.

Jak plynula jeho léta, chápal stále zřetelněji, že utrpení a nouze jsou dominantními znaky tohoto světa. V místě, kde se narodil, mezi skalami, podle kterých se toto místo jmenuje (Pietrelcina – skalnaté místo), uskutečnila se ona formativní cesta podle vůle Páně. Již jako prostý pasáček naplňoval záměr, který mu nebe určilo pro dobro lidstva, a realizoval výrazné poslání v církvi.

P. Pio později sám řekl: „Ježíš to chtěl a stalo se to zde.“

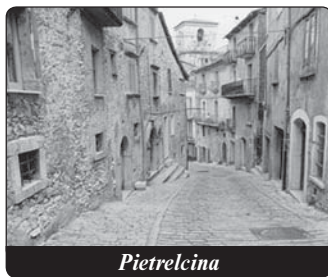
V okolnostech narození P. Pia stojí za pozornost dvě zvláštní shody: jméno, které dali tomuto dítěti, je jméno kostelíka, kde byl pokřtěn. Je to zvláštní souzvuk mezi dvěma Františkami: z Assisi a onoho z Pietrelciny. Je tu i souzvuk mezi dvěma kostelíky, které se oba nazývají „Svatá Maria od Andělů“: jeden v Umbrii, kde svatý Chudáček prožíval svůj obdivuhodný život, a druhý v Campanii, kde byl první stigmatizovaný kněz přivtělen ke Kristu.

První úlevu v utrpení poskytl František Forgione (takové je jeho původní jméno) svým rodičům. Nejdříve otci, Gracianu

Marii, a pak matce Marii Josefě. Pracoval na poli, aby jim ulehčil v ekonomických těžkostech, které přinutily otce vystěhovat se do Ameriky, aby zde hledal výdělek pro svou stále rostoucí rodinu.

Když navštívíme místa, kde pater Pio vyrůstal, vidíme nesmírný kontrast mezi jeho postavou jako dobrodince lidstva a krajní chudobou prostředí. Oceňujeme tak Boží velikost, která si zvolila pasáčka, jenž přišel na svět, aby přinesl úlevu strádajícím a trpícím díky bohatství, kterého se sám ani nedotkl.

Důkaz o jeho poslání sahá až do roku 1896, kdy bylo chlapci devět. Když šel s otcem na pouť k svatému Pelegrinovi do Altavilla Irpina, byl svědkem skličující scény: vedle něho byla jedna ubohá matka, která ve své náručí držela těžce postižené dítě. Tato matka prolévala hořké slzy a prosila sv. Pelegrina o pomoc, a skutečně dosáhla uzdravení svého dítěte.

Pietrelcina

Když Otec Pio vyprávěl tuto událost, obvykle dodával: „Vžil jsem se do bolesti této ženy a spojil jsem svou modlitbu s její.“ Milost byla udělena.

Bylo to jedno z prvních semen „úlevy v utrpení“, z něhož se zrodil celý les, v jehož stínu najdou posilu tisíce a miliony duší. Byla to jedna z prvních kapek onoho obdivuhodného pramene, ze kterého budou tryskat svěží vody, aby změnila stav mnoha lidí, hledajících posilu a úlevu.

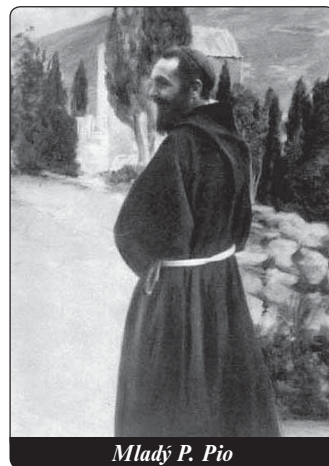
Již v devíti letech byla v něm tedy pevná touha poskytovat druhým úlevu v utrpení. Pozorná četba jeho spisů z mládí potvrzuje toto konstatování a ukazuje nám míru, v jaké tato touha rostla a sílila.

V té době, tedy ve věku devíti let, František nechodil do veřejné školy, nýbrž jak bylo v té době běžné, učil ho někdo večer při krbu číst a psát. Metoda takových učitelů byla velmi primitivní. Zdá se, že jeho a jiné děti z Pietrelciny vyučoval jako podomní učitel jistý Mandato Saginario prvním školním základem.

Ale František se chtěl stát „vousatým mnichem“. Aby mohl uskutečnit tuto svou touhu, musel dosáhnout věku 15 let a absolvovat gymnázium. Bylo tedy nutné svěřit ho učiteli, který by ho náležitě připravil na jeho budoucí život. A jako učitel opravdu na úrovni se osvědčil Domenico Tizzani, který však žil v nedovolené mravní situaci: byl to kněz, který se oženil a měl dceru.

Setkání s Františkem představovalo střet protichůdných idejí, dvou protikladných způsobů života. František trávil svůj den rozdělený mezi domov a školu, pole a kostel. Chodíval ministrovat a děsil se, když slyšel klení. Nicméně opakoval bratru Kamilovi a otci Graciánovi, že se chce stát „vousatým mnichem“.

František však nechtěl snášet učitele Tizzaniho. Utekl se k strategii, aby přestal být jeho žákem. Tvářil se jako nepřipravený a neodpovídal na jeho otázky. Tizzani informoval matku a otce o nedostatečném prospěchu jejich syna a radil jim, aby ho neposílali do školy. Bylo by lepší, aby byl na poli a pásal dobytek, než aby pokračoval ve studiu. Otec odjel do Ameri-

Mladý P. Pio

ky, aby mohl syna podporovat ve studiu. Proto všechna odpovědnost zůstala na matce, která však nebyla přesvědčena o tom, co jí učitel Tizzani říkal. Nicméně přestala za ním syna posílat a našla mu nového učitele. Byl jím Angelo Caccavo. Ten ho však nejdříve odmítal. Později však na naléhání příbuzných přijal Františka za svého žáka.

Bylo to v roce 1901, když Františkovi bylo čtrnáct. Situace se normalizovala. Poznáváme to z dopisu, který František napsal 5. října 1901 otci do Ameriky: „Od té doby, co jsem pod vedením nového učitele, dělám den ze dne pokroky, se kterými jsem spokojen jak já, tak maminka.“

Na tohoto učitele si P. Pio zachoval navždy upřímné a milé vzpomínky. Učitel Caccavo mu to oplácel a přicházel za ním do San Giovanni Rotondo, aby ho spatřil a pohovořil si s ním. P. Pio to potvrdil 11. května 1919: „Drahý pane učiteli... vzpomínám na vás ve svých ubohých modlitbách... Budu velmi šťastný, když vás opět spatřím a naposledy obejmu zde v San Giovanni Rotondo.“ Svůj dopis uzavírá: „Z celého srdce vás obímám a prosím Boží milost, by vám stále pomáhala.“

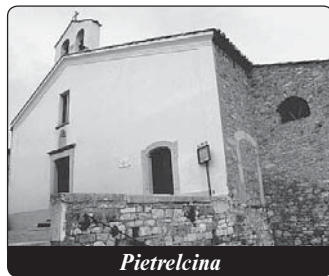
Myšlenka prakticky pomáhat potřebným a trpícím byla Františkovi jasná od jeho dětství. Je to zřejmě z obsahu jeho slohových prací z roku 1902, kdy mu bylo sotva 15 let a chodil první rok do školy učitele Caccava. Tyto první práce se nám dodnes

zachovaly. Jejich sbírku uspořádal P. Gerardo Di Flumeri a první z nich má za téma význam studia a poznávání moudrosti. V této kompozici čteme: „Moudrost dává životu také bohatství. Studuj a mysl na to, že jednoho dne se může bohatství ztratit, ale moudrost zůstane a doprovází člověka až do hrobu a ještě dále. Proto studuj, můj synu.“

Je to výzva k sobě samému, která ho provázela po celý život. To se projevuje v předposlední větě stejné práce: „Starej se, aby ses nikdy neznelíbil své dobré mamince.“ Zdá se, že je to vzpomínka na výuku učitele Domenica Tizzaniho. To, co nás udivuje při čtení jeho školních prací z té doby, je Františkův duch. Když píše o utrpení, zcela se s ním ztotožňuje a snaží se najít všemožně nějaký prostředek, aby je ulehčil. Můžeme vidět, jak se idea ulehčování utrpení již projevuje a rozvíjí. P. Gerardo Di Flumeri vidí vznik myšlenky Domu úlevy v utrpení až 26. března 1914. Ale v jednom dopisu, napsaném otci Benediktovi, svému prvnímu duchovnímu vůdci, P. Pio napsal: „Zdá se mi, že do této duše vлил Bůh mnoho milosti, pokud jde o soucit s druhými, zvláště s ubohými chudáky. Velký soucit, který cítím v duši při pohledu na ubožáky, dává současně zrod velmi živé touze pomoci jim, a pokud jde o mou vůli, podněcuje mě to, abych se svlékl a oděl ho. Když pak vím, že některá osoba je zarmoucená, co bych neudělal u Pána, abych ji viděl osvobozenou od jejího neštěstí. Chtěl bych je převzít na sebe, abych ji viděl osvobozenou, a podstoupit pro to všechno její trápení, kdyby mi to Pán dovolil.“

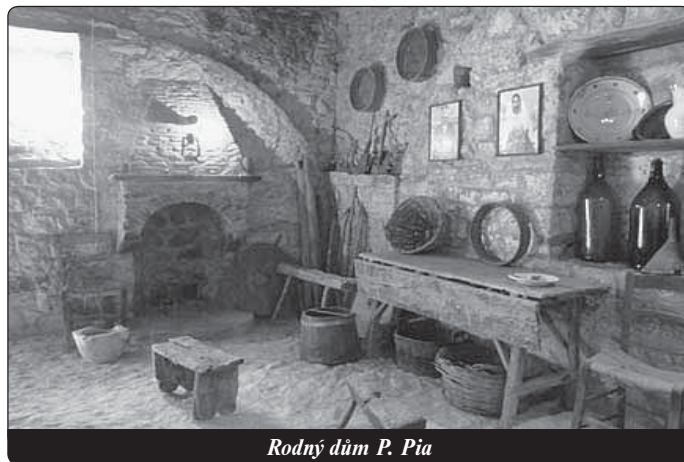
Zdá se, že tato slova jsou ozvěnou vývoje, který popsal v roce 1902 v práci, na kterou zapomněl, ale nezapomněl na myšlenku, která mu utkvěla v mysli. Zadaný úkol zněl takto: „Popište chatrč žebráka.“ František díky svému vnímavému pozorování popsal zajímavé po-

drobnosti, které se jistě dotkly jeho citlivosti: „Chatrč vypadala jako jeskyně. Podlaha byla vyšlapaná, čtyři stěny zcela černé a na jedné z nich byl pověšen malý rendlík, třínožka a tykev se soli.“ Popis pak pokračuje: „V jednom koutku bylo trochu slámy, jeho lože... V druhém koutě byla malá schránka bez víka, která sloužila na uschování chleba.“ A závěr: „Pohled na takové doupě mi způsobil takovou bolest, že jsem vzal půl liry, kterou jsem měl v kapse, a dal jsem ji žebrákov.“ Ve Františkovi byl již zárodek úlevy v utrpení a v této kompozici jako by se konkretizoval a nabýval tělo. Z onoho období máme ještě další kompozice, které podporují a potvrzují naše přesvědčení. Týkají se také léků a lékařů. Téma tehdy znělo: „Kdo koná dob-

Pietrelcina

rodiní, může dobrodiní očekávat“ a vypráví o chlapci, který za složenou zkoušku obdržel od otce jako dárek peníze. Šel si koupit hračku, která se mu velmi líbila, a cestou potkal boseho chlapce v roztrhaném oděvu, byl bledý a plakal. „Co je ti?“ zeptal se chlapce a ten odpověděl s pláčem: „Mám maminku, která je několik měsíců nemoc-

Rodný dům P. Pia

Dům úlevy v utrpení

ná, má hlad a je jí zima a já nevím, jak ji opatřit léky.“ Jeník, protagonista kompozice, jat soucitem, dal chlapci peníze, které dostal, a řekl: „Běž a kup chleba a léky, protože já se mohu obejít bez hračky, kterou jsem si chtěl koupit.“

Úkol pomáhat trpícím se stává stále naléhavějším, jak svědčí témata z 10. a 18. srpna 1902. Zadaní znělo: „Ubohé děvčátko! Popište její neštěstí svému příteli!“ Vypráví se v něm o děvčátku, které ztratilo po dlouhé nemoci otce a nakonec ztratilo i matku. „Prodali její chudičkový nábytek,“ napsal František. „Spolu s několika přáteli jsme podnikli sbírku, abychom ulehčili trpký osud.“ Snad zlatým hřebem jeho smýšlení se stal úkol na téma 23, jehož zadání znělo takto: „Zdrucující scéna.“ Scéna je situována do nemocnice.

František napsal: „Vystoupili jsme do prvního poschodí a vstoupili jsme do pokoje, kde byla řada lůžek pro děti ošetřované milosrdnými sestrami, které právě v tu chvíli utěšovaly jedno z nich, které plakalo, a dávaly mu na uklidnění hračky.“ Pak pokračoval. „Jak dobré jsou ty sestry! Milují ty děti,

jako by byly jejich, a ty staré jako své bratry a sestry.“ Zdá se, jako bychom zde již viděli dílo Patera Pia.

Kompozice pokračuje popisem, že vedle těžce nemocného byla jiná sestra a jeden starý kněz, aby mu dodal odvahy a odevzdanosti. „Zdalo se, že ubohá sestra cítila, jak jí puká srdce, protože nemocný byl zoufalý.“ František na závěr píše: „Kdo si dokáže představit bolest, jakou jsem zakoušel při této scéně? Dva dny jsem nebyl schopen jíst, tak jsem byl zdrcen tím skličujícím pohledem.“ Pater Pio se ocitá tváří v tvář tajemství utrpení, pro lidskou mysl tak nepochopitelného a absurdního.

V nadpřirozeném světle víry nacházel P. Pio smysl utrpení; přijímal je, protože objevil jeho význam. Vznešená myšlenka úlevy v lidském utrpení, která se u něho zrodila v dětství, se konkretizovala 9. ledna 1940 ustavením komitétu, jehož členy byli mezi jiným lékaři Mario Sanvico, Guglielmo Sanguinetti a Carlo Kiswarday, kteří přijali jeho touhu vybudovat nemocniční dílo. S nemalými potížemi se začalo uskutečňovat 19. května 1947, kdy začaly stavitelské práce Domu úlevy v utrpení. 5. května 1956 kardinál Lercaro požehnal a inauguroval toto dílo.

Připomeňme si slova, která tehdy řekl P. Pio lékařům při inauguraci své nemocnice:

„Máte poslání pečovat o nemocného; ale jestliže k lůžku nemocného nepřinesete lásku, nevěřím, že by jim léky mohly mnoho posloužit. Přinášejte nemocným Boha: to bude více platné než jakákoliv jiná péče. V nemocném léčíte Krista; v chudém nemocném léčíte Krista dvakrát!“

Pozn: Dr. Pietro Gerardo Violi je členem lékařské komise Kongregace pro svatořečení.

Z La casa, červen 2010
přeložil -lš-

Projekt století

Vatikánské nakladatelství vydává dokumentaci o inkvizici 16. století

Catholic Church and Modern Science – to je titul díla, jehož první svazek (ve čtyřech dílech a 3380 stranách) se objevil ve vatikánském nakladatelství. Již dnes je možno dílo označit za projekt století. Obsahuje dokumenty z archivů římské inkvizice a Indexu zakázaných knih z druhé poloviny 16. století. Po něm mají následovat další svazky. Tuto edici podnítl kancléř papežské akademie věd Renato Dardozi v roce 1994. Práce podporoval významně kardinál Ratzinger, tehdejší prefekt Kongregace pro nauku víry.

Již *General Introduction* a úvody k jednotlivým skupinám dokumentů jsou průkopnickým dílem. Platí to především o podrobných dějinách instituce inkvizice a Indexu. Následuje popis procesních postupů obou institucí a oddíl *The effects of Censorship*. Zde jsou představena velmi zajímavá vědecká a kulturně sociologická bádání, podle jejichž výsledku se jeví dosavadní pojetí církevní cenzury jako překážky vědeckého pokroku jako krajně sporné. Kdo totiž ví něco o procedurách a určitých výrocích Indexu zakázaných knih, není už odkázán na známá díla Reusche a Hilgerse, o různých moderních populárně vědeckých publikacích ani nemluvě. Zvláště pozoruhodný je oddíl *Trials, Censurae, Prohibitions*, kde je popsáno celé spektrum toho, co se v tehdejší době pokládalo za přírodní vědy. Najdeme zde díla o alchymii, magii, medicíně a přírodní filosofii, k nimž se počítala i matematika a fyzika. K tomu je nutno poznamenat, že cenzura se nezajímala o vlastní obsah těchto děl. Pro ni bylo otázkou pouze to, zda předkládané výsledky a teze jsou v souladu s katolickou vírou a zda neodporují učení o mravech.

Byly to tedy možné filosoficko-teologicko-náboženské implikace nebo jejich důsledky, o co cenzorům šlo. Že takové problémy byly nabíledni, je zřejmé u děl z oblasti astrologie, alchymie nebo magie. To byl jediný aspekt, který cenzura sledovala. Inkvizice ani Index si nikdy neosobovaly přírodovědeckou kompetenci. Po tomto úvodu, který má 700 stran, následuje druhý oddíl zvaný *Individual Cases* (Jednotlivé případy). Mezi těmi se objevují významná jména jako Georg Agricola, Agrippa von Nettesheim, Georg Fabricius, Leonhard Fuchs a Paracelsus, celkem 86 autorů, jejichž díla se zde objevují.

Zajímavý je případ Sebastiana Münstera (1488–1552). Co na něm cenzory zajímalo, byla skutečnost, že tento františkán přestoupil v roce 1529 k Lutheřovi. Ve skutečnosti v jeho astronomických a geografických dílech nebylo obsaženo nic pohoršlivého. Totéž platilo o jeho biblických exegetických pracích. V jeho slavné *Kosmografii*, která v letech 1544–1650 zažila 46 vydání a byla přeložena do šesti řečí, byly výpady proti katolické církvi, které se dostaly na Index. Jak však dokládá dokumentace, cenzura nevydala šmahem zákaz této knihy. Jednalo se o zákaz „donec corrigatur“. Tím je míněno, že po opravě jednotlivostí na příslušných místech tak, aby byly teologicky korektní, mohl být zákaz zrušen.

Slavný příklad se týká Koperníkova díla „De revolutionibus

orbium caelestium“, které bylo stále povoleno, jen pokud místa, která mluví o heliocentrismu jako o zcela jisté pravdě, budou o něm hovořit jako o hypotéze. To bylo možno učinit jediným škrtnutím pera. Podobně tomu bylo u dalších 86 autorů, kteří jsou zde dokumentováni.

Velkému zájmu se jistě bude těšit třetí díl nadepsaný „Licenses“. Zahrnuje strany 2567–2779. Zde jde o udělení povolení k četbě i držení zakázaných knih. Jak je v úvodu kapitoly řečeno, až do nedávna historická bádání jejich význam podceňovala.

Z vyhodnocení těchto povolení je možno vyvozovat, jak účinné nebo neúčinné byly církevní zákazy. Je možno také zjistit, jak mnoho knih bylo čteno a kolik bylo zájemců o jejich četbu a držení. Je z toho také zřejmá praxe Kongregace a kritéria, platná pro udělování povolení.

Takových povolení je ve druhé polovině 16. století dokumentováno 140. V tom jsou zahrnuta jen díla přírodovědeckého obsahu. Kromě toho bylo v Itálii několik tisíc osob, které měly podobné povolení. Již nyní je možno říct, že cenzura knih vůbec nebránila pokroku a bádání. Naopak je možno určit, jaký byl záměr cenzury. Čtenářům se dostávalo něčeho jako „žlutá“ v dopravním značení, tedy upozornění na možné nebezpečí. „Zákaz“ knihy mohl tedy znamenat totéž jako „na vedlejší účinky se ptej lékaře nebo lékárníka“.

Pro vědecko-historický výzkum je ještě důležitější čtvrtý díl. Obsahuje 184 stran obsaženého „životopisné vademecum“, abecední seznam „kdo je kdo“

těch, kteří měli s inkvizicí co do činění. Jsou zde autoři cenzurovaných děl, členové porot a držitelé povolení. Je nabízen o každém také seznam pramenů a literatury.

Na dalším listu je seznam tribunálů a vedených procesů, kterých je celkem dvanáct. Patří k nim proces proti Giordanu Brunovi, který skončil rozsudkem smrti, a proti Tomáši Campanellovi, který byl potrestán vězením. Ostatní byli po odpřísáhnutí svých bludů propuštěni na svobodu. Četnější byly rozsudky Kongregace Indexu, kterých bylo 77 a které vesměs končily rozsudkem „donec corrigatur“, tzn., že dílo muselo být na některém místě opraveno. Je zde i chronologický seznam osob, které dávaly odborné posudky a dobrozdání.

Následuje seznam žadatelů a příjemců povolení a seznam knih, kterých se to týkalo. 154 stran má seznam pramenů a 112 stran dlouhý je jmenový rejstřík.

Obdivuhodná je pečlivost, s jakou vydavatelé pracovali a nezanedbali žádné přání. Není tu ani jedno jméno, titul nebo obsah, který by nebyl ověřen a dokumentován. Tato edice je výsledkem patnáctileté práce pod vedením Uga Baldiniho a Leena Spruita. Jejich práce a dílo dělá vatikánským institucím a vatikánskému nakladatelství velkou čest.

Die Tagespost 10. srpna 2010
Překlad -lš-

Ugo Baldini, Leen Spruit; *Catholic Church and Modern Science* – Documents from the Archives of the Roman Congregations of the Holy Office and the Index, Volume I, 16th-Century Documents.

Libreria Editrice Vaticana, Roma 2010, 3380 stran, 160 €.

http://www.libreriaelsanto.it/libri_di/editore/Libreria_Editrice_Vaticana/page1.html

CÍRKEVNÍ NEMOCNICE EFEKTIVNĚJŠÍ

Církevní nemocnice v USA jsou efektivnější než jiná soukromá i veřejná zařízení toho druhu. Vyplývá to z šetření v 255 nemocnicích. Zdá se, že vedení církevních nemocnic více dbá na kvalitu. V USA spravuje katolická církev 624 nemocnic a 499 ordináčnických center. (apic/pm)

Úprava liturgického kalendáře pro nový ritus snížila počet světců, které dosud liturgie slavila a připomínala. Patří k nim i svatý Filip Benicius. Stojí za to, abychom si ho připomněli už proto, že jeho socha stojí na Karlově mostě. Ale především jsou to jeho ctnosti, kterými vynikal a které jsou velmi potřebné i v naší době. Orace v mešním formuláři v tradiční liturgii vyzvedává především jeho pokoru a jeho odpoutání od pozemských statků.

Pocházel z bohatého šlechtického rodu, který žil ve Florencii. V tomto městě se také 15. srpna 1233 narodil. Byl to právě den, kdy na svátek Nanebevzetí Panny Marie byl založen ve Florencii řád servitů (Služebníci Panny Marie).

Zbožní rodiče věnovali jeho výchově velkou péči. Studoval v Paříži a v Padově a jako dvacetiletý dosáhl doktorátu lékařských věd. Nějakou dobu působil ve svém rodišti jako lékař. Bylo to za neklidných dob bojů mezi guelfy a ghibellini.

V roce 1253 ve čtvrtek ve velikonočním oktávu, když se četla epištola ze Skutků apoštolů o jáhnu Filipovi, měl v kostele před oltářem Panny Marie vidění a byl zasažen Boží milostí, která ho zvala, aby se „připojil k tomu vozu a nastoupil“. K tomuto vidění se připojil ještě další noc sen, ve kterém ho sama Panna Maria povolala, aby vstoupil do řádu jejích služebníků. Odebral se tedy do kláštera, kde ho přijal převor kláštera a při jeho žádosti o přijetí pocítil nesmírnou radost. Bratři ho vzali s sebou ke stolu a přijali ho s radostí do svých řad.

Jako třicetiletý řeholník zatajil své předchozí vzdělání a s velkou pokorou vykonával nejnižší práce, dodržoval přísně řeholi a horlivě se umrtvoval. Po roční přípravě složil řeholní sliby a představení ho poslali do kláštera na vrch Senario u Florencie. Filip nadále tajil své vzdělání, ale

nemohl utajit své ctnosti. I když nebyl kněz, pověřili ho, aby převzal vedení noviců v novém klášteře Sieně.

Při jedné cestě v doprovodu spolubratra potkali dva dominikány, kteří se zajímali o to, jaký je jejich hábit a k jakému řádu patří. Filip jim podal tak zasvěcený

Sv. Filip Benicius

výklad, že jeho spolubratr z toho vyrozuměl, jak velké vzdělání má jejich novicmistr. Ačkoliv ho Filip prosil, aby to nikomu nesdělil, spolubratr to řekl představeným a ti s radostí nad jeho fundovaností nakonec Filipa přiměli, aby se připravil na kněžské svěcení. Filip se nejdříve bránil a nepokládal se za hodna přijmout kněžský stav, ale pak se z poslušnosti podřídil.

V roce 1266 zemřel stařícký představený Bonfiglio, jeden ze sedmi zakladatelů řádu, a komunita jednomyslně zvolila Filipa za nového generálního představeného. Filipovi se dařilo tajit osm let před svou rodinou, že je hlavním představeným, a když někdy přišel domů, vystupoval jako obyčejný bratr. Řád sprá-

voval více svým příkladem než slovem. Pečoval však o přísnou kázeň a vypracoval nové stanovy, které Svatý stolec schválil. Velmi dbal o šíření mariánské úcty. Jeho věhlas rostl každým dnem. Pčinily se o to nejen jeho ctnosti, ale také četné zázraky. Patří k nim i náhlé uzdravení malomocného, kterého potkal světec nahého, a na jeho prosby mu dal svou tuniku. Jakmile ji malomocný oblékl, byl uzdraven.

Založil několik nových klášterů a také řád terciářů. Stále však usiloval, aby byl zproštěn funkce hlavního představeného. Vypravil se v té věci dokonce za papežem, ale ten znal dobře jeho ctnosti i zázraky a jeho žádosti nevyhověl. Když Klement IV. záhy nato v roce 1268 ve Viterbu zemřel, rozhodli se kardinálové, že za papeže zvolí Filipa. Jakmile se to však pokorný světec dověděl, skrýval se v pohoří nedaleko Sieny tak dlouho, až byl papežem zvolen Řehoř X. Podobně se zachoval, když ho chtěli florentští občané mít svým biskupem. Osvědčil se však za občanských válek jako opravdový anděl smíru.

Roku 1274 se zúčastnil lyonského všeobecného sněmu a přispěl tak k zachování řádu, protože koncil chtěl zabránit vzniku dalších řádů. Za bratrovražedných bojů mnoho vytrpěl od rozvášněných rivalů. Ve Forli v roce 1280 se na něho vrhli, strhli z něho šat, kopali ho, plivali na něho a vyhodili ho ven z města. Ale i tehdy nakonec jeho pokora a mírnost vítězily nad lidskou zlobou. Mladý šlechtic Peregrin Laziosi ho udeřil do tváře a hru-

bě mu spílal, ale světecova mírnost ho tak dojala, že nakonec za ním běžel, padl před ním na kolena a prosil o odpuštění. Změnil zcela své dosavadní chování a stal se členem řádu servitů.

Teprve když byl Filip neúnavnou službou zcela vyčerpán, dosáhl toho, že ho spolubratři zbavili jeho břemene. Připravoval se na smrt skutky kajcnosti. Podle svého přání se odebral do Todi. Chtěl tam přijít zcela skryt, ale Boží lid ho vítal s velkým nadšením a zbožností.

I po životě plném svatosti zakusil světec trpký boj, který ho čekal v posledních chvílích jeho života. Když mu přinesli Nejsvětější svátost, s vypětím všech sil přemohl svou slabost a poklekl na zem. Potom se modlil sedm kajících žalmů. Při slovech „My hříšníci prosíme tě, vyslyš nás“ ho přepadly smrtelné úzkosti, které trvaly tři hodiny. Když se znovu probral, vyprávěl svým bratřím, jak hrozný boj musel podstoupit s peklem, které ho chtělo strhnout k zoufalství. Panna Maria však od něho nakonec zahнала všechny pokušitele. Pak žádal, aby mu podali jeho knihu. Měl na mysli kříž, který mu bratři podali, a zatímco ho líbal, odevzdal svou duši Pánu. Bylo to 22. srpna 1285. I po smrti ho Pán oslavoval četnými zázraky. Legenda vypráví, že andělé oznámili dětem jeho smrt a ty procházely městem a všem to oznamovaly. Celé město se sešlo u kláštera a mnoho nemocných bylo zázračně uzdraveno. Lev X. ho v roce 1516 prohlásil blahoslaveným a Klement X. ho 1671 zařadil mezi svaté.

Jeho socha byla umístěna na Karlův most v roce 1714. Světec drží kříž, ratolest a u nohou má papežskou tiáru, kterou odmítl. Na podstavci nápis: PHILLIPVS BENITIVS ORDINIS SERVORVM B. V. M. Quintus Generalis in humilitate placuit DEO. (Filip Benicius z řádu servitů, pátý generál, pro pokoru se zalíbil Bohu.)

OBĚŤ PYTLÁKA

V Itálii byl zastřelen 55letý kněz. Doprovázel mládež při výletu do hor a přenocoval ve spacím pytli pod širým nebem. Ve tmě ho pytlák pokládal za divočáka. Ostatní účastníci slyšeli výstřel, ale dále tomu nevěnovali pozornost. Ráno našli kněze, který vykrvácel. Pachatel prý se sám přihlásil na policii, protože s takovou vinou na svědomí nemůže žít.

-rv-

Ježíšovo srdce světa (15)

Malá duše Consolata Betrone

Odpovědnost, kterou Ježíš převzal za trvalost lásky sestry Consolaty, neznamená ze strany duše pasivitu. Tak tomu nikdy nebude. Nicméně ponořena do posvěcujícího plamene lásky bude se nadále ještě více cítit jako v celopalpu lásky. Již v červnu 1936 na svátek Ježíšova Srdce se sestra Consolata cítila připravena složit *slib ustavičného úkonu lásky*. Sám Ježíš ho od ní požadoval a ona se na to horlivě připravovala nověnou a každý den rozjímal nad jednou přednáškou P. Mattea Crawleye pro řeholní sestry. Učinit takový slib jistě nebylo lehkou záležitostí a ona to věděla. A každodenně zakoušela, co to stojí její přirozenost, aby za celý den neztratila ani jeden úkon lásky. Na začátku nověny totiž napsala (10. června 1936): „V kapli jsem byla sama, a proto jsem se cítila spojená s Ježíšovým Srdcem. Ale když jsem toužila spojit se s Ním oficiálně (se souhlasem duchovního vůdce) slibem, že neztratím ani jeden úkon lásky, moje přirozenost, znepokojená kvůli tomuto slibu, který jí zcela ukřižuje, se snažila klást odpor. Začínám chápat, že ustavičný úkon lásky dává Bohu vše, protože mu obětuje myšlenky, slova, fantazii atd. A to je smrt přirozenosti!“ Nacházíme se zde tedy nikoliv před nesmírným nadšením, ale před vědomím slibu, který přibývá na kříž, což jí potvrzuje sám Ježíš. 13. června v jedné z uvedených konferencí byl její duch zasažen větou: „Budte statečné jako nejsvětější Maria; učte se zpívat, zvláště když jste s Ježíšem ukřižované.“ A Ježíš vnuká jejímu srdci: *Tak tě chci mít a je to právě tento pátek, kdy tě Lásky zcela obětuje, ty se spoj se Mnou slibem, že neztratíš ani jeden úkon lásky. Chci tě takovou, navždy takovou.*

Večer 18. června v předvečer svátku složila náročný slib. „Dnes večer byl v chóru vystaven Ježíš. Myslela jsem, že dary se obětují v předvečer svátků. Zítřejí je svátek jeho Srdce... Meditace hovořila o Srdci, které lidi tolik milovalo a od kterých přijalo tolik nevďěčnosti. Moje duše, to přiznávám, nebyla ochotná složit slib lásky, o který jsem byla požádána. Pokořila jsem se, vyznala jsem Božskému Srdci viny, které jsem nemohla odložit u nohou jeho služebníka, vzbudila jsem lítost... Boj ustoupil hlubokému míru. Prosila jsem o pomoc své svaté patrony a pak Boha v nejdůstojnější Trojici na přimluvu mé Neposkvrněné Maminky a svatého Josefa a v plné důvěře v Ježíšovo Srdce jsem složila slib ustavičného úkonu lásky bez jakékoliv úlevy jak při jídle, tak při práci, tak při rekreaci. ... Vnitřní a pokojná radost, důvěra, že mi bude dopřána milost setrvat a ještě další zvláštní milost byly odpovědí.“

Je k tomu jistě nutné zvláštní Boží volání, které je právě voláním lásky, a také zcela mimořádná milost. Pán neodepřel této duši jím vyvolené oznámit svět nauku a praxi ustavičného úkonu lásky. To nepopírá, že

slib, který složila, byl něčím více než prostým nesením kříže: znamenalo to setrvat na kříži a přinášet tam celopalpu lásky. „Dnes,“ napsala v deníku (23. května 1936), „jsem cítila ustavičnou žízeň po utrpení a dnes večer, když jsem se kladla k odpočinku, uslyšela jsem: *Ó, kéž bys poznala vysokou cenu každého úkonu lásky!...* A pochopila jsem, že to bude tento ustavičný úkon lásky, který mě bude stravovat a přivede všechno k naplnění.“ A skutečně Ježíš po složení slibu jí to řekne zcela jasně (8. června 1936): *Nyní už kříž nepones, ale na kříži budeš žít, setrváš na kříži ustavičným úkonem lásky. Odvahu, Consolato!*

To všechno vyžaduje hrdinství, ale sestra Consolata byla z těch, které se nebojí vrcholů. Ptala se (16. září 1936): „Je moje věrnost v ustavičném úkonu lásky hrdinstvím? Ne. A co je třeba udělat, aby se jím stala?“ Božská odpověď zní: *Je třeba chtít, silně chtít, stále chtít.* Byl to skutečný program duchovního života sestry Consolaty, program, který ona komentovala těmito slovy: „Opravdu Tě milovat, Ježíši, znamená raději zemřít než dát vstoupit neužitečné myšlenky; je to raději zemřít než pronést nepotřebnou a nevyžadovanou větu; je to raději zemřít než přerušit úkon lásky.“ A v tom, co říkala a psala, byla neobyčejně upřímná.

Panenství lásky v panenství ustavičného úkonu lásky

Bylo již řečeno, že cvičení ustavičného úkonu lásky není možno uskutečňovat bez absolutního mlčení myšlenek i slov ze strany duše. Nyní bylo doplněno, že ustavičný úkon lásky je svým způsobem největší pomoc (nutná také pro většinu duší) k uchování jak panenství myslí, aby se nerozptylovala, tak panenství srdce, aby nepřilnulo k žádné pozemské věci; platí to rovněž o panenství jazyka, aby uchovalo duši v ustavičném a ctnostném mlčení. Také zde jsou božská naučení sestře Consolatě velmi jasná. Pokud jde o panenství myslí a jazyka, řekl (16. září 1936): *Je nutné, abys měla takovou nadvládu nad svými myšlenkami a svými slovy, aby ďábel proti tobě nic nezmožl, a tuto nadvládu ti umožní úkon lásky.* A pokud jde o panenství srdce (1. prosince 1935): *Jen ustavičný úkon lásky zajišťuje panenství srdce.*

Proto Ježíš žádal od sestry Consolaty nejen nepřetržitost úkonu lásky, nýbrž přímo panenství úkonu lásky: tedy nejen neztratit během dne žádný úkon lásky, ale také nikdy od něho mysl ani neodloučit. To je právě a dokonalé panenství lásky. Již 17. října 1935, když Consolatu varoval před nástrahami ďábla, pokud jde o trvalost úkonu lásky, říkal: *Hleď, to, co chce nepřítel, je bránit ti v trvalém úkonu lásky. Odtud všechn trýznivý boj s myšlenkami. Stačí mu jakákoliv myšlenka, třeba dobrá, jen když nemiluješ.* Když pak dále jasněji vysvětloval, v čem spočívá panenství lásky, řekl (6. prosince 1935): *Víš, v čem spočívá čistota úkonu lásky? Nepřipouštět myšlenku, že můžeš současně milovat srdcem a myslet na něco jiného. Ne, čistota úkonu lásky vylučuje každou myšlenku, vyžaduje panenství myslí, chápeš? Takto chci Já od tebe úkon lásky. Ale neboj se, pomohu ti dát Mi ho v celé jeho čistotě, a jen tak, když v sobě nic nepřipustíš, dáváš Mi všech-*

VYDÍRÁNÍ KNĚŽÍ V MEXIKU

V Mexiku roste počet případů, kdy je kněžím vyhrožováno smrtí a požadováno zaplacení ochranné sumy, která činí kolem 4000 €. „Žijeme v nejistotě, strachu a bez jakékoliv ochrany,“ říká kněz z diecéze Nuevo Laredo. Peníze vymáhají členové drogových mafií. Nejvíce případů je v blízkosti hranice s USA. (kipa)

NOVÝ KOSTEL NA KUBĚ

Poprvé od revoluce na Kubě před 50 lety byl v této zemi zbudován katolický kostel. Je to vesnický kostel v biskupství Bayamo-Manzanillo na jihovýchodě ostrova. Stavbu podporovala kubánská biskupská konference a dárci z Německa. Při svěcení kostela mluvili někteří představitelé o zázraku. Kostel je zasvěcen Panně Marii z Cobre. Její milostný obraz byl nalezen před 400 lety. Toto výročí se bude slavit za dva roky a je na ně pozván i Benedikt XVI. (rv)

no tím, že *Mě miluješ!* Navíc jí vysvětloval, jak se může stát, že myšlenky cizí lásce zamlžují čistotu úkonu lásky (6. prosince 1935): *Hleď, v myšlenkách, třeba dobrých, které se do tebe infiltrují, sem vždy vstupuje něco ze sebelásky, sebezalíbení a je pochopitelné, že to hyzdí úkon lásky. Ale jestliže slepě důvěřuješ, že Já myslím a budu myslet na všechno, nedovol vstoupit ani jedné myšlence, a tvůj úkon lásky bude mít panenskou čistotu.* A v odpovědi na formální slib ze strany Consolaty, že chce být věrná panenství lásky, povzbudil ji takto (8. prosince 1935): *Ty mi slib panenství lásky a Já ti na oplátku slibuji jeho úzkostlivé zachovávaní.* Později je Ježíš dokonce utvrdí v milosti ustavičného panenství lásky, ale ani tak jedinečná milost jí nezbaví boje, ani neosvobodí od ustavičného vynakládání všech jejích duchovních sil (15. prosince 1935): *Jestliže ti potvrzují milost, pokud jde o panenství lásky a o tvůj ustavičný úkon lásky, nemysli si, že tě láska ke Mně nebude stát více úsilí. Ó ne, moje ujištění o milosti nevyklučuje boj a úsilí.* Neboť boj je utrpení a pro sestru Consolatu to bude utrpení ustavičné, jako bude ustavičný její boj. Ale v tom je drahocenný plod panenství lásky: panenství utrpení! Duše tak upevněná v ustavičném úkonu panenské lásky je schopná předávat Bohu všechnu vůni svého utrpení, aniž by je ztrácela v neplodném bédování nebo v nebezpečném spoléhání na sebe, aniž by zaujímal navenek jakoukoliv pózu oběti, tedy něco z onoho chování vlastního těm, kteří chtějí a snaží se být oběti jen ve zdání, ale ne ve skutečnosti. To všechno jí Ježíš potvrdil, když jí řekl (9. prosince 1935): *Hleď, panenství lásky jde ruku v ruce s panenstvím myslí. Když se duše upevní v tomto panenství lásky, není možno ji vyrušit, bude vždy zakotvena v pokoji. Pohleď na svatou Pannu u paty kříže: trpí, ale s jakou důstojností trpí! Vidíš ji?... V moři bolesti*

žádný nářek, není skleslá, nehrouť se, nic, nic ... Přijímá, trpí, obětuje až do consummatum est, v klidu a statečnosti. Takovou tě chci mít ve dnech bolesti a panenství lásky ti k tomu pomůže. A doplnil navíc motiv, proč panenství lásky upevňuje duši v tak dokonalém a trvalém pokoji (10. prosince 1935): *Amen, amen pravím vám, kdo se dopouští hříchu, je otrokem hříchu (Jan 8,34). Tak ty, když dovolíš vstoupit myšlence, když proneseš nepotřebné slovo, staneš se služebnicí své nevěrnosti. Služebnice je otrokyně, otroctví je břemeno. To je důvod, proč po nevěrnosti cítíš, jak tvoji duši zaplaví smutek, a nejsi schopna se pozvednout, pokud se neutečeš k Ježíši. A naopak, jestliže odporuješ pokušení, jestliže jsi věrná, cítíš se svobodná a silná, schopná jakéhokoliv utrpení. Chápeš, Consolato? Pamatuj si to! Spolu se silou v utrpení zajišťuje panenství lásky duši pravou radost, kterou nikdo a nic nemůže odejmout. Je jako utvrzená v radosti a stejnou měrou v pokoji (13. prosince 1935): *Consolato, vidíš zář sněhu, která tě obklopuje? ... Nuže, setrvej takto v panenství myslí, jazyka a srdce, a utrpení ti bude vždy sladké, protože trpět ti dává jen nevěrnost, nic jiného, neboť trpět z lásky k Ježíši a k duším je radost.* Poukaz Ježíše na zář sněhu vyjadřuje dostatečně jiný plod panenství lásky, že totiž dovede*

duši ke krajní čistotě. K čistotě především myslí (2. prosince 1935): *Hleď, když miluješ, démon nemůže do tebe vstoupit špatnou myšlenkou, protože všechny tvé schopnosti jsou absorbovány láskou; ale jestliže přestaneš milovat, pak to může udělat. Proto vždy miluj.* To platí pro čistotu duše i těla (11. června 1936): *Tento ustavičný úkon lásky ti dává trojí panenství: srdce, těla a ducha.* A proto Ježíš, věrný svým slibům, přelévá do duše, která je s ním vnitřně tak spojená, svou panenskou čistotu (25. prosince 1935): *Consolato, panenství myslí: ano, jen Já!... Panenství srdce: ano, jen Já! Panenství utrpení: jen pro Mne! Panenství jazyka: mluv jen se Mnou!... Panenství těla: Já je do tebe přeliji!* Opravdu, jaká bude čistota duše, která od rána až do večera, bez ustání má upřeny všechny své schopnos-

ti na ustavičný úkon panenské lásky! Tak se uskutečňuje to, co Ježíš řekl sestře Consolatě a co platí pro všechny duše (3. listopadu 1935): *Panenství myslí tě činí krásnou a neposkvrněnou, ustavičný úkon lásky tě činí horoucí, takovou tě chci mít!*

Takovou naukou o panenství lásky Ježíš připravoval dále Consolatu na slib panenské lásky. Vyjímáme z deníku (6. srpna 1936): „Slíbila jsem toto: Ježíš žízni po lásce. Uhasit ji špinavou vodou je urážka, jakou srdce nevěsty nemůže snést; proto můj úkon lásky, který slouží k tomu, aby napojil Ježíše, musí dosáhnout takové čistoty, aby se k němu nemohly přimísit žádné cizí myšlenky, ani dobré, ničemu, absolutně ničemu nedovolit vstoupit, ale nechat Ježíše, aby se postaral o všechny záležitosti... On mě upozornil, abych se v těchto dnech připravila na slib ustavičného panenské lásky: to vylučuje každou myšlenku, i dobrou, a každou větu, nikoliv nutně potřebnou. Pochopila jsem jeho touhu, abych složila tento slib dnes večer, a já jsem ho složila uvnitř samotného jeho Srdce. Ptal se mě, co za to na oplátku žádám já. Odpověděla jsem mu: Věrnost, abych to zachovala až do smrti. – Pochopila jsem, že převzal odpovědnost, a dá mi to poznat.“ Jak je zřejmé, jedná se o dva sliby tak náročné a tak vysoké dokonalosti, jak dosud nikdy. Nejde už jen o trvalost úkonu lásky, ale o panenskou čistotu samotného úkonu, o kterou musí usilovat vlastními silami, aniž by oslabovala vlastní sebedarování, a to po všechnen čas dne. Jaká oběť lásky! „Tím, čím je Ježíš pro mne, chci být i já pro Něho,“ napsala 1. ledna 1936, „malá zářící hostie v trojím panenství myslí, jazyka a srdce!“ A ona tím nyní skutečně je a Ježíš jí to potvrzuje (19. července 1936): *Nyní jsi hostií zasvěcenou Lásce pro nekonečnou Lásku!*

ROSTE POČET ODPŮRCŮ POTRATŮ

Výzkum veřejného mínění v Rusku sděluje, že v zemi přibývá odpůrců potratů. 41 % tázaných požaduje zpřísnění liberálních potratových zákonů. Je to o 7 % více než v roce 2007. Ročně je v Rusku registrováno více než jeden milion potratů. Na jejich omezení naléhá především pravoslavná církev.

NEJSTARŠÍ PORTRÉTY APOŠTOLŮ

V katakombách svaté Tekly v Římě byla objevena nejstarší zobrazení svatých apoštolů Jana a Ondřeje. Podle vyjádření vatikánské komise jedná se o fresky z doby kolem roku 400 po Kr. Jsou namalovány přímo na stěně klenutého stropu. Místo se nachází nedaleko baziliky svatého Pavla Za hradbami. Obrazy byly očištěny pomocí laserového paprsku. Arcibiskup Gianfranco Ravasi hovořil o významné nález pro dějiny o původu křesťanství.

Kath-net

(Pokračování)
Překlad - Iš

SVATÍ PŘÁTELE

- pokračování ze str. 2

hlubokým smyslem vlastního života, často dáváme přednost tomu prožívat jen prchavý okamžik a namlouváme si, že přinese trvalé štěstí; dáváme přednost žítí s povrchností, bez přemýšlení, protože se to zdá být snazší; máme strach hledat Pravdu, nebo se bojíme, že nás Pravda najde, že nás uchopí a změní nám život, jak se to stalo svatému Augustinovi.

Drazí bratři a sestry, chtěl bych říci všem, i těm, kteří jsou v okamžiku obtíží na své cestě víry, těm, kdo se málo účastní života církve, nebo žijí, „jako by Boha nebylo“, aby neměli strach z Pravdy a aby nikdy nepřerušovali svou cestu za ní, aby nikdy nepřestávali hledat hlubokou pravdu o sobě samých a o věcech vnitřním zrakem srdce. Bůh jim neopomene dát Světlo, aby viděli, a Teplou, aby pocítili v srdci, že je miluje a že touží být milován.

Přímluva Panny Marie a svatého Augustina a svaté Moniky ať nás provází na této cestě.

Bollettino Vaticano

25. srpna 2010

Překlad -lš-

NEMAJÍ NA POHŘEB

V Německu silně stoupá počet lidí, kteří si nemohou dovolit důstojný pohřeb. Upozorňuje na to Sdružení pro podporu hřbitovní kultury. Ve velkých městech např. v Porúří deset procent pohřbů musely převzít úřady, protože zemřelí neměli pozůstalé, kteří by mohli důstojný pohřeb zaplatit. Města to řeší formou anonymní kremace. Takových pohřbů je ročně asi 840 000. Důstojný pohřeb stojí 2500–3500 €. V několika městech nabízí církve „bohoslužby za nejmenované“, za anonymně pochované zesnulé.

Kath-net

Pastorační plavby na Solimões

Voda, všude jen voda. Nezadržitelně se Rio Solimões vine severozápadní Brazílii u hranic s Peru až k ústí do Rio Negro nedaleko Manaus. Pak se řeka definitivně stane Amazonkou, tokem s mnoha jmény, který vytvořil zcela jedinečnou krajinu s velkými pralesy. Na některých místech je řeka široká kilometry, někdy vytváří vedlejší ramena, někdy celá jezera.

Na březích Solimões žijí tisíce obyvatel; částečně v pevně sevřených sídlištích, ale také v osadách o několika chýších. Lidé jsou zde chudí. Zpravidla jsou odkázáni jen na rybolov. Jsou

různého původu, zčásti domorodci, zčásti potomci těch, které sem přivedlo dobývání kaučuku na počátku 20. století.

Frei Gino Alberati, kapucínský kněz, je zná dobře. „Na řece žije 14 různých národnostních skupin,“ vypráví rodilý Ital při návštěvě v Kirche in Not. „Jsou to prostí, správní lidé,“ potvrzuje misionář, který zde pracuje již třicet let.

Frei Gino má 69 let. Pečuje o 27 říčních obcí od Santo Antonio až po Içá. To místo má 35 000 obyvatel a leží na soutoku Rio Içá a Solimões. Je doma na obou těchto tocích. Jeho pastorační území zahrnuje stovky kilometrů kolem Rio Solimões.

Od roku 2004 používá Frei Gino 15m dlouhý motorový člun nazvaný „Plovoucí bratrstvo“. Pořídila ho Kirche in Not díky darům dobrodinců. 100 000 € drahá investice se více než vyplácí. Pastorační práce na hor-

ni Amazonce získala mocnou oporu.

P. Gino je na cestách celé dny. Aby mohl navštěvovat věřící i při nízkém stavu vody, koupil kapucín ještě čtyři metry dlouhý rychločlun, který nese jméno „Pater Werenfried“.

Takto vyzbrojen navštěvuje Frei Gino jednotlivé obce, křtí děti i dospělé, slaví pro ně mši svatou, žehná snatkům a zpovídá. Pomáhají mu při tom čtyři katecheti.

Řada aktivit i bohoslužeb se koná přímo na lodi, která je zároveň jeho „farou“.

Misionář je také vyhledávaným rádcem ve všech životních otázkách, od zemědělství až po přirozené plánování rodiny. Kdo ho vyhledá, vždy obdrží odpověď a radu. Někteří potřebují také převést na další místo. P. Gino tak často poslouží těm, kteří si drahý komerční transport nemohou dovolit. Před několika týdny dopravil včas do nemocnice dítě, které uštknul jedova-

tý had. Bez této lodi nemělo dítě šanci na přežití.

Pro potřeby rostoucí činnosti se nyní buduje další loď, která bude o 5 m delší. „Plovoucí bratrstvo“ je z hliníku, je lehké a dostatečně pevné, ale při větší rychlosti zvedá motor loď z vody a to zhoršuje manévrování. I další loď subvencuje Kirche in Not. Bude určena kapucínovi Benjaminu Constantovi přímo na hranici s Peru. Bude sloužit věřícím na brazilském i peruánském břehu.

Nová loď má být hotová v roce 2011 a umožní „Projekt Javari“ – čtyřicetidenní misie kolem Rio Javari na peruánské straně. Projekt podporuje diecéze Assisi. Jde především o obyvatele z osídlení „Islandia“, které se táhne na území tak rozlehlém, že na to loď potřebuje osm hodin plavby.

Zaopatřování dopravních prostředků pro pastorační práci má u Kirche in Not tradici už od roku 1947, kdy P. Werenfried van Straaten pořídil z darů motorky pro kněze, kteří pečovali o uprchlíky. Pak stavěl pojízdné kaple z autobusů pro oblasti, kde byly kostely za války zničeny. Od 90. let podporuje Kirche in Not lodní kostely na Volze a Donu.

Kath-net

Frei Gino Alberati, kapucínský kněz, na misiích na Rio Solimões

neúprosné kritické zrcadlo, ale především nám velmi lidsky přístupně a přesvědčivě představuje obraz svého nebeského Otce. Umění dramatika nebo vypravěče spočívá v tom, že umí překvapit posluchače zvratem, který by nikdo nečekal. A v tomto příběhu tomu tak skutečně je. Je to vyprávění tak realistické, že ani nenese rysy pouhého vymyšleného ilustračního příkladu, nýbrž spíše připomíná skutečně prožitou zkušenost. Vždyť kdyby Pán chtěl, mohl by jistě uvést nespočet skutečných konkrétních příběhů, které mohou být předlohou tohoto jeho podobenství. Nikdo z nás si neumí představit, kolikrát už nebeský Otec prožil smutný odchod nade vše milovaného dítěte a kolikrát se už mohl radovat, že je nakonec opět „dostal živé“.

V tomto podobenství jistě nemáme potíže vžít se do pocitů jednajících osob, ale ani naše sebevětší představivost nestačí na to, abychom si dostatečně přiblížili onu skutečnou radost, jakou při návratu každého opět nalezeného dítěte prožívá náš nebeský Otec a s ním celé nebe. O tuto radost našemu Pánu především jde a tu nám vlastně ukazuje ve trojím stupňujícím se podobenství.

Snad nejdojemnější a nejpůsobivější je ona věta: *Když byl (marnotratný syn) ještě daleko, otec ho spatřil a pohnut soucitem běžel k němu, objal ho a políbil.* Ochota zbloudilého dítěte vrátit se byla pro otce důvodem k tak velké radosti, že nečekal, až stane na prahu otcovského domu, nečekal ani na jeho slova lítosti a prosby, ale cítil neodolatelnou touhu co nejvíce uspišit ten okamžik, kdy už bude moci stisknout milované dítě ve své otcovské náruči, a proto mu nedočkavě sám spěchá v ústřety.

Připravil mu přitom velké překvapení: navrátilce se už ani necítil hoden, aby po nevděčnosti a sobectví, které projevil svým odchodem a svou nezří-

zeností, jednal s ním otec ještě jako se svým synem. Ale to málo znal srdce svého otce, který mu před celým světem a okázale vrátil dokonce mnohem více než jen ztracenou synovskou důstojnost.

Je tu ovšem ještě jiné překvapení opačného charakteru. Postaral se o ně starší syn, který se z nesmírné radosti svého otce i celého jeho domu nejen neraduje, ale cítí se dokonce dotčen a zarmoucen. Co je pro tohoto staršího bratra příznačné? Je to jeho sebestřednost. Tato zkrslující optika je pro člověka hotovým neštěstím, protože mu vůbec nedovoluje vidět věci tak, jak jsou. Kdo je postižen slepotou sobectví, tomu se často skutečnost obrací ve svůj opak, takže ani není schopný opravdové radosti. Není to absurdní, hodnotit odpuštění, kterého se dostává jeho bratru, jako zneuznání vlastních domnělých ctností a zásluh? Není to zaslepenost, vnímat oprávněnou vrcholnou otcovu radost jako křivdu vůči své osobě a být přitom nešťastný z pohledu na štěstí těch, kteří by mu měli být nejdražší? Neměl po celou dobu ke svému otci i v jeho blízkosti vlastně mnohem dále než jeho zatoulaný bratr? Vědomí viny probudilo u mladšího syna důvěru v milujícího otce. Vědomí domnělé spravedlnosti vede staršího naopak k tomu, že si troufá obvinotit otce z necitelnosti a nespravedlnosti. Bez lásky a pokory ztrácí člověk schopnost soudného uvažování. Bez lásky a pokory není možno dospět k opravdovému porozumění.

A tady příběh vlastně vrcholí. Způsob, jakým jedná otec se svým nedůtklivým a domýšlivým synem, vlídnost, s jakou reaguje na jeho nespravedlivé invektivy, vlastně dokresluje obraz jeho nevyčerpatelné dobrotivosti: odpouští stejně milosrdně nejen tomu, kdo k němu přichází s lítostí a prosbou, ale i tomu, který ho neomaleně uráží a od-

mitá s ním zasednout u jednoho stolu. Jak velkou je to pro nás útechou, že máme takového Otce, jehož skutečnou dobrotu a milosrdenství i toto tak lapidární podobenství ve skutečnosti jen nedokonale naznačuje!

Nyní se můžeme vrátit k poselství sestry Consolaty. „Malou školou lásky“ se totiž máme dopracovat ze stavu otroctví a sobeckého zajetí, jaké vidíme u staršího syna, až k oné svobodě a radosti dobrotivého srdce, jehož rozkoší je milovat a odpuštět a rozdávat. Pro milujícího jsou druzí příležitostí k lásce, dobrotě a sdílení štěstí. Pro sobeckého jsou druzí ohrožením, překážkou, předmětem závislosti a žárlivosti. Jakmile se naučíme stále myslet na to, jak neokonečnou Lásku smíme milovat, i nás naplní její radost a pak ani nám nic nebude těžké. Probouzet a prožívat stále znovu lásku se pro nás stane prioritou, před jejíž skutečnou velikostí se všechno, co se nám zatím zdálo tak velké a důležité, rozplyne a ztratí jako pouhá mlha. „Panenství myšlení“ jak zázračný elixír začne rozpouštět všechnu naši zneklidňující netrpělivost, zbytečnou zvědavost, nelibost, nevraživost, nudu, sebestřednost a nespokojenost, a i ten nejnesympatičtější člověk se pro nás stane jedním z vytužených, kteří se díky našemu doporučení Ježíšově a Mariině lásce mohou těšit z Otcova milosrdenství.

Podobenství o tom, jak sladké je vrátit se do otcovského domu a jak toužebně čeká Otec na všechny navrátilce, má v sobě také nejsilnější ekumenický náboj. Ježíš mluví o jedné ztracené ovci, o jedné minci a o jednom synu. Ale oveček se může zatoulat i celé stádo. A tyto zbloudilé děti mohou živořit celá léta nebo i několik generací. Ani v takovém případě je však dobrotivý Otec nepřestává vyhlížet a jeho srdce zmírá touhou, aby je mohl přitisknout na svou hrud'. Otcovský dům je stále otevřen a připraven radostně uvítat každého navrátilce.

„Marnotratný syn“ se neprovinil „proti nebi a proti otci“ tím, že se neshodl se svým bratrem a rozešel se s ním, nýbrž prohřešil se tím, že odešel od svého otce, a tím ztratil právo nazývat se jeho synem. Proto také jeho návrat není výsledkem jednání a dohody s bratrem, ale je to přímý důsledek poznání a přesvědčení, že se může a musí vrátit ke svému dobrému otci.

Způsob, jakým můžeme snad nejvíce pomoci návratu odloučených bratří a obnovení jednoty, jsou naše modlitby a oběti za probuzení a obnovu vědomí, že odchod jejich předků z otcovského domu byl v prvé řadě těžkou bolestnou ranou, kterou tím způsobili srdci nebeského Otce. Před pevným rozhodnutím ukončit a odčinit tento způsobený smutek a touhu lásky musí jít stranou jakékoliv jiné zájmy, neboť jeho bolest a touha potrvá, dokud zbloudilým nebude moci *běžet naproti, aby jim padl kolem krku a políbil je.* I kdyby jejich nynější dům byl jakkoliv komfortní, není to Otcův dům, ten jeden jediný, kde čeká na všechny své děti a kde *všechno, co je jeho, je i jejich.*

Dokud se toto vědomí a prvořadý úkol vrátit se nejdříve kajicně k Otci přehlíží, zamlžuje, nebo dokonce ignoruje, dotud se ve skutečnosti jen oddaluje onen klíčový a šťastný okamžik, *ze kterého bude v nebi velká radost* a po kterém se všechna řešení všech ostatních problémů objeví v překvapivě schůdné podobě, neboť s návratem do Otcovy náruče přijde na pomoc všechna jeho dobrota a štěrnost, světlo a dary Ducha Svatého. Teprve až bude Církev opět *suknice nesešivaná*, uvidíme a pochopíme, jak nesmírným proviněním, pohoršením a ztrátou pro Církev a pro celé lidstvo byla tato tak dlouho trvající odloučenost velké části křesťanů od otcovského domu. Teprve v nebi jednou uvidíme, kolik duší tím utrpělo nenahraditelné škody. *Lepší je jeden den v Tvém domě, Pane, než jinde tisíc.* -lš-

Pondělí 13. 9. 2010: 6:05 Octava dies (588. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Salesiáni na Kubě **6:55** Čteme z křesťanských periodik **7:00** Putování modrou planetou: Čína **7:45** Přejeme si... **8:00** P.S.: P. Aleš Opatrný **8:25** Boromejky pod Petřínem **8:40** Pro vita mundi (1. díl): Mons. František V. Lobkowicz **9:20** Hudba na pražské Loreť **10:00** Platinové písničky (14. díl): Dechovka **10:30** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **10:35** Léta letí k andělům (41. díl) **11:00** Noekreace aneb Vandrování (52. díl) **11:10** Bwindi Orphans – Občanské sdružení **11:30** Ecce homo: Ing. Alena Paulíková [P] **11:35** Cesty za poznáním: Grand Canyon [P] **11:45** Křivoklát **14:55** Bez hábitu (1. díl): O ješitnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Obnov svou sílu, lásko (Janáčkův máj) [P] **13:15** Dr. Jan Fischer **13:40** Octava dies (588. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Detvianske kríže **14:25** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát **14:55** Bez hábitu (30. díl): Chemin Neuf (8. díl) [P] **16:00** H2Onews **16:10** GOODwillBOY V. (1. díl) **16:50** Důležitý je úsměv **17:00** NOEparáda (86. díl) [L] **18:00** Exit 316 (2. díl): Láska [P] **18:20** Cesty za poznáním: Agua Azul [P] **18:30** Brnko a Lenka (5. díl) [P] **18:40** Všechny mé děti [P] **19:10** Parkinsoniáda 2010 **19:20** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **19:25** Přejeme si... **19:40** H2Onews **19:50** Vlkolínec: pohlednice **20:00** CHKO České středohoří: Milešovka – Velemin a okolí **20:20** Cesty za poznáním: Mexico City [P] **21:15** Na koberečku (88. díl) **21:30** Moderní kancelář [P] **21:50** Čteme z křesťanských periodik **22:00** Člověk a jeho povolání ke štěstí **22:45** Žraloky, moja láska **23:15** Cesty za poznáním: Heraklion **23:30** Octava dies (588. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Kulatý stůl: Gospely **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 14. 9. 2010: 6:05 H2Onews **6:15** Janáčkův máj 2010 – Záznam koncertu z Domu kultury města Ostravy **7:35** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **7:40** Pro vita mundi (86. díl): P. Peter Krenický **8:30** Pomoc potřebným v Nigérii **8:45** Ecce homo: Ing. Alena Paulíková **8:50** Cesty za poznáním: El Escorial **9:00** Detvianske kríže **9:15** Pro zdraví (7. díl): Česko-francouzské dny **9:25** Kouzlo štípských varhan **9:45** Mikroregion Třemšín (5. díl) **10:00** Octava dies (588. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Člověk a jeho povolání ke štěstí **11:15** Žraloky, moja láska **11:45** Brnko a Lenka (5. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (14. díl): Dechovka **12:35** Čteme z křesťanských periodik **12:40** Parkinsoniáda 2010 **12:50** Ekoauto (10. díl) **13:10** Nepotřebují lítost, potřebují pomoc **13:40** Putování modrou planetou: Čína **14:25** Noemova pošta 2010: září **16:00** H2Onews **16:10** Přejeme si... **16:25** Cesty za poznáním: Dubai [P] **16:50** Střední cesta [P] **17:05** Léta letí k andělům (41. díl) **17:30** Hermie a lhářka Flo **18:00** Noeland (24. díl) **18:30** Brnko a Lenka (6. díl) [P] **18:40** Ve jménu Ježíše (19. díl): Canterbury **19:10** Noekreace aneb Vandrování (52. díl) **19:20** Pro zdraví (7. díl): Česko-francouzské dny **19:30** Cesty za poznáním: Grand Canyon **19:40** Zpravodajské Noeviny: 14. 9. 2010 [P] **20:00** Po stopách Ježíše Krista (3. díl): Léta v skrytosti [P] **20:30** Řezbář: současná lidová plastika v Pobeskydí **20:45** GOODwillBOY V. (1. díl) **21:25** Důležitý je úsměv **21:40** Zpravodajské Noeviny: 14. 9. 2010 **21:55** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem – Žeň objevů (1. díl) **22:45** Boromejky pod Petřínem **23:00** Detvianske kríže **23:15** P.S.: P. Aleš Opatrný **23:40** Přejeme si... **23:55** Čteme z křesťanských periodik **0:05** Klapka s ... (7. díl) **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 15. 9. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 9. 2010 **6:20** Bez hábitu (30. díl): Chemin Neuf (8. díl) **7:30** Noekreace aneb Vandrování (52. díl) **7:30** Moderní kancelář **7:40** CHKO České středohoří: Milešovka – Velemin a okolí **8:00** Hudba na pražské Loreť **8:40** Parkinsoniáda 2010 **8:55** Mauricius – nová hranice [P] **9:15** Platinové písničky (14. díl): Dechovka **9:45** Po stopách Ježíše Krista (3. díl): Léta v skrytosti **10:15** Řezbář: současná lidová plastika v Pobeskydí **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Cesty za poznáním: Mexico City **13:00** Všechny mé děti **13:05** Čteme z křesťanských periodik **13:40** P.S.: P. Aleš Opatrný **14:05** Ekoauto (10. díl) **14:20** JuniorTV Kopřivnice (8. díl) **14:40** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **14:45** Na koberečku (88. díl) **15:00** Mikroregion

Třemšín (5. díl) **15:10** Bwindi Orphans – Občanské sdružení **15:30** Cesty za poznáním: Agua Azul **15:40** Zpravodajské Noeviny: 14. 9. 2010 **16:00** NOEparáda (86. díl) **16:50** Cesty za poznáním: Kapský poloostrov [P] **17:00** V posteli Pod nebesy V. (2. díl) [P] **17:50** Ecce homo: Ing. Alena Paulíková **18:00** Octava dies (588. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Brnko a Lenka (7. díl) [P] **18:40** Klapka s ... (7. díl) **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires [P] **20:20** Vlkolínec: pohlednice **20:25** Jazyk starozákonních žalmů [P] **21:25** Cesta k hudbě **21:45** H2Onews **22:00** Historie válečného letectví (11. díl): Den D, Ústup a postup [P] **22:30** Rodina **22:50** Noekreace aneb Vandrování (52. díl) **23:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:30** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát **0:05** H2Onews **0:15** Janáčkův máj 2010 – Záznam koncertu z Domu kultury města Ostravy **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 16. 9. 2010: 6:05 H2Onews **6:15** Všechny mé děti **6:45** Čteme z křesťanských periodik **6:50** Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires **7:15** Platinové písničky (14. díl): Dechovka **7:45** Detvianske kríže **8:00** Cesty za poznáním: Dubai **8:25** Presence: Presence – hudební chvály **9:35** Brnko a Lenka (7. díl) **9:45** Cesty za poznáním: Grand Canyon **10:00** Noemova pošta 2010: září **11:30** Uvítací ceremoniál na letišti v Edinburghu: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **12:00** Uvítací ceremoniál a návštěva u královny Alžběty II. v královském paláci v Edinburghu: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **12:40** Setkání Sv. otce s autoritami v parku královského paláce v Edinburghu: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **13:50** Přejeme si... **14:05** Cesty za poznáním: Mexico City **15:00** Noeland (24. díl) **15:30** Boromejky pod Petřínem **16:00** Zpravodajské Noeviny: 14. 9. 2010 **16:20** Ještě mám hlavu, jazyk, zručné ruce [P] **16:45** Putování modrou planetou: Čína **17:30** Studio Benedikt I.: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **18:15** Mše svatá z Bellahouston Parku v Glasgowu: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **20:35** Ze života farností: Vranov u Brna [P] **20:50** Pro zdraví (8. díl): Dům sv. Veroniky v Paskově [P] **20:55** U NÁS [P] **21:55** Zpravodajské Noeviny: 16. 9. 2010 [P] **22:10** Salesiánské srdce na scéně [P] **22:30** P.S.: P. Michael Slavík [P] **22:55** NOEparáda (86. díl) **23:45** Kouzlo štípských varhan **0:05** Zpravodajské Noeviny: 16. 9. 2010 **0:20** V posteli Pod nebesy V. (2. díl) **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 17. 9. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 9. 2010 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (52. díl) **6:30** NOEparáda (86. díl) **7:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem – Žeň objevů (1. díl) **8:10** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát **8:40** Cesty za poznáním: Agua Azul **8:50** Jazyk starozákonních žalmů **10:00** Cesty za poznáním: Mexico City **11:00** Setkání Sv. otce s představiteli světa katolické výchovy v Londýně: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **12:30** Setkání Sv. otce s představiteli světových náboženství v Londýně: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **13:40** Obnov svou sílu, lásko (Janáčkův máj) **14:50** Dr. Jan Fischer **15:10** Moderní kancelář **15:25** Všechny mé děti **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 9. 2010 **16:15** Hudba na pražské Loreť **17:00** Setkání Sv. otce s arcibiskupem z Canterbury v Londýně: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **17:45** Studio Benedikt II. (1. část): Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **18:10** Setkání Sv. otce s představiteli občanského života ve Westminsterském paláci v Londýně: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **19:15** Ekumenická bohoslužba ve Westminsterském opatství v Londýně: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **20:15** Studio Benedikt II. (2. část): Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **20:55** H2Onews [P] **21:05** Rok dvou papežů [P] **22:00** Nedělní čtení: 25. neděle v mezi-

IZRAEL – SINAJ – pouť po biblických místech s duchovním doprovodem Mgr. Pavla Dokládal, 17. – 26. 10. 2010, extra servis, celková cena 24 990 Kč • **ŘÍM** – v adventu, s ubytováním nedaleko Vatikánu (poutní dům Velehrad) s polopenzí, 13. – 18. 12. 2010, cena 5750 Kč. **Informace a přihlášky:** CK AVETOURL s.r.o., Novoměstská 205, 518 01 Dobruška • tel. 494 623 929, fax 494 377 654, mobil 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz • internet: www.avetour.cz.

Centrum naděje a pomoci Brno pořádá od 14. 9. 2010 a pak od 23. 11. 2010 MOTIVAČNÍ PROGRAM PRO ŽENY. V průběhu osmi setkání vždy 1x týdně účastnice mají možnost sdílení o radostech i těžkostech všedního i nevsedního života, podpořit znovunalezení své krásy a svých darů, uvědomění si své jedinečnosti. Setkání budou probíhat v prostorách Centra naděje a pomoci (CENAP) na Vodní 13, Brno. Kurz je financován z Evropského sociálního fondu prostřednictvím OP LZZ a pro účastnice je poskytován zdarma. **Přihlášky a další informace naleznete na www.cenap.cz, tel. 543 331 471.**

dobí [P] **22:30** Přejeme si... **22:45** Pro vita mundi (86. díl): P. Peter Krenický **23:35** Ještě mám hlavu, jazyk, zručné ruce **0:05** H2Onews **0:15** Vlkolínec: pohlednice **0:20** Putování modrou planetou: Čína **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 18. 9. 2010: 6:05 H2Onews **6:15** P.S.: P. Michael Slavík **6:40** Ještě mám hlavu, jazyk, zručné ruce **7:05** Bwindi Orphans – Občanské sdružení **7:25** Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires **7:45** Mikroregion Třemšín (5. díl) **7:55** Hermie a ustrašený pavouk [P] **8:25** Noeland (24. díl) **8:55** Ve jménu Ježíše (19. díl): Canterbury **9:20** NOEparáda (86. díl) **10:10** V posteli Pod nebesy V. (2. díl) **11:00** Mše svatá z katedrály Nejsvětější Krve Kristovy ve Westminsteru: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **13:10** Cesty za poznáním: Dubai **13:40** U NÁS **14:40** Noekreace aneb Vandrování (52. díl) **14:50** Detvianske kríže **15:05** Polabský lužní les [P] **15:25** Platinové písničky (14. díl): Dechovka **16:00** H2Onews **16:10** Pro vita mundi (107. díl): P. Jaroslav Kašpar [P] **16:50** Cesty za poznáním: Grand Canyon **17:00** Krásy Čech a Moravy (3. díl): Konopiště [P] **17:30** Salesiánské srdce na scéně **18:00** Návštěva Sv. otce v domově pokojného stáří v Londýně: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **18:30** Řezbář: současná lidová plastika v Pobeskydí **18:45** Po stopách Ježíše Krista (3. díl): Léta v skrytosti **19:15** Modlitební vigilie v Hyde Parku v Londýně: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **21:05** Cesta k andělům (34. díl) [P] **22:00** Ekumenická porota [P] **21:15** Putování modrou planetou: Egypt [P] **23:00** Bez hábitu (30. díl): Chemin Neuf (8. díl) **0:05** Obnov svou sílu, lásko (Janáčkův máj) **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 19. 9. 2010: 6:05 Evangelium [P] **6:15** Nedělní čtení: 25. neděle v mezidobí **6:45** Ze života farností: Vranov u Brna **7:00** U NÁS **8:00** Mauricius – nová hranice **8:20** Přejeme si... **8:35** Na koberečku (88. díl) **8:50** Moderní kancelář **9:00** Platinové písničky (15. díl): Dechovka [P] **9:30** Cesty za poznáním: Dubai **10:00** CHKO České středohoří: Milešovka – Velemin a okolí **10:40** Čteme z křesťanských periodik [P] **10:45** Evangelium **11:00** Mše svatá s beatifikací kard. Newmana v Birminghamu: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **13:00** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:40** Cesta k andělům (34. díl) **14:30** Pro zdraví (8. díl): Dům sv. Veroniky v Paskově **14:35** Jazyk starozákonních žalmů **15:35** Dr. Jan Fischer **16:00** Exit 316 (2. díl): Láska **16:20** Ve jménu Ježíše (20. díl) [P] **16:45** Noekreace aneb Vandrování (53. díl) [P] **16:55** Noeland (24. díl) **17:25** Hermie a ustrašený pavouk **17:55** V posteli Pod nebesy V. (2. díl) **18:45** Studio Benedikt III.: Host: P. Marcel Puvák [L] **19:15** Závěrečný ceremoniál na letišti v Birminghamu: Apoštolská návštěva Svatého otce Benedikta XVI. ve Velké Británii [L] **19:50** Čteme z křesťanských periodik **20:00** Octava dies (589. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Záznam koncertu z kostela sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) [P] **21:40** Přejeme si... [P] **22:00** Po stopách Ježíše Krista (3. díl): Léta v skrytosti **22:30** Řezbář: současná lidová plastika v Pobeskydí **22:45** Cesty za poznáním: Everglades **22:55** Nedělní čtení: 25. neděle v mezidobí **23:25** Ze života farností: Vranov u Brna **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:45** Střední cesta **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti! S velikou radostí vás chci i dnes znovu vyzvat: modlete se, modlete se, modlete se. Tento čas ať vám je časem osobní modlitby. Během dne si najdete místo, kde se budete v usebranosti radostně modlit. Miluji vás a všechny vás žehnám. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. srpna 2010

HLAVNÍ POŮT NA OBNOVENÉM POUTNÍM MÍSTĚ PANNY MARIE OCHRANITELKY NA KRĚBECH U PRASKLIC při příležitosti svátku Jména Panny Marie, výročí obnovení poutního místa a posvěcení původního poutního kostela. **Program slavnosti: Sobota 11. září 2010 – 15.30 mše svatá ve farním kostele v Prasklicích • 20.00 program mládeže, noční křížová cesta na Křéby • 21.00 mše sv. za mládež, celebruje P. Josef Červenka. Neděle 12. září 2010 - hlavní pouť – 14.00 zahájení slavnosti u farního kostela v Prasklicích, průvod s obrazem Panny Marie na Křéby • 15.00 poutní mše sv. – hlavní celebrant kroměřížský děkan P. Josef Říha, probošt kapituly. Pondělí 13. září 2010 – 17.00 fatimský den – růženec, mše sv. a adorace za duchovní obnovu národa, celebruje prostějovský děkan P. Miroslav Hřib.**

V sobotu 23. října 2010 se uskuteční v Kolíně nad Rýnem (Německo) MEZINÁRODNÍ MODLITEBNÍ DEN KE CTI PANNY MARIE, MATKY VŠECH NÁRODŮ (zjevení P. Marie v Amsterdamu) za účasti kardinála Joachima Meisnera. Je možné projevit lásku a důvěru k Panně Marii osobní účastí a modlitbou mj. i za náš národ. **Autobus pojedí v pátek 22. října** v ranních hodinách z Valašského Meziříčí po trase Olomouc, Brno, Praha..., případně podle potřeby. Nocleh v Kolíně nad Rýnem. V sobotu účast na celodenním mezinárodním modlitebním programu ve sportovní hale. Po ukončení noční přejezd do ČR. **Návrat v neděli 24. října** v ranních hodinách. **Přihlášky:** Václav Chládek, tel. 731 621 222.

Od nového školního roku otevře Česká provincie Řádu sv. Augustina mateřskou školu s celodenním provozem. **MATEŘSKÁ ŠKOLA SV. AUGUSTINA** (MŠA) vychází z dlouholeté tradice křesťanského školství a opírá se rovněž o osvědčené zkušenosti mnoha odborníků z více než 270 augustiniánských školských zařízení na celém světě. Škola podporuje kooperativní a prožitkové učení a žák je v tomto pojetí cílem i protagonistou výchovy a vzdělávání. Škola sídlí v budově kláštera Školských sester De Notre Dame v Hornokřčské ulici č. 3 v Praze 4, s dobrou dopravní dostupností. Vnitřní i vnější prostory školy jsou bohatě členěny, což umožňuje nalézt dětem během dne klid a soukromí, možnost školské činnosti v menších skupinách nebo pohybové i hlasové uvolnění. Rodiče budou za výuku v tomto soukromém vzdělávacím zařízení platit 7 000 korun měsíčně za jedno dítě. MŠA je otevřena dětem rodičů, kteří preferují školu s křesťanskou pedagogikou, tedy nejen věřícím dětem. Jde o školu rodinného typu, která se v letošním roce otevře pro 20 dětí. Rodinný charakter školy zaručuje osobní a individuální přístup ke každému dítěti. Tím školka nabídné i možnost přijímat děti se specifickými potřebami. Činnost MŠA je založena na velmi úzké spolupráci s rodiči, kteří se podílejí na sestavování plánů činnosti školy. Na mateřskou školu budou navazovat další stupně školského vzdělávání. Více na www.skolasvatehoaugustina.cz. **Kontakt:** Petra Vosyková, mobil 602 732 653, e-mail: vosykova@age-com.cz.

Dne **9. 10. 2010** se v **Katolickém gymnáziu v Třebíči** uskuteční seminář **„LÁSKA JAKO ODPOVĚĎ NA POSTMODERNÍ KRIZI SMYSLU“**. Přednáší **Mgr. Michal Jamný, Ph.D., Academia Bohemica ČR**.

Program: 8.00 zahájení v bazilice, památce UNESCO (mše svatá) • 9.30 dopolední blok • 14.00 odpolední blok, ukončení – prezentace **O poklad města Třebíče**. Diskuse o současné hodnotové pluralitě, depersonalizaci a relativizaci pravdy ústící v krizi smyslu života si nebude klást za cíl pouhé objasnění fenoménu dneška, ale pokusí se rovněž o nalezení cesty z neurotizujícího kruhu bezcílné postmoderní existence. Vhodné nejen pro studenty a zájemce o filozofii! Díky podpoře Zdravého města Třebíč obcerstvení zdarma!

Přihlášky na seminář zasílejte **nejpozději do 25. 9. 2010** na e-mail tondajosef@centrum.cz. Uveďte jméno a příjmení, ročník narození, kontakt.

Liturgická čtení

Neděle 12. 9. – 24. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 32,7–11.13–14
Ž 51(50),3–4.12–13.17+19
Odp.: Lk 15,18 (*Vstanu a půjdu k svému Otci.*)

2. čt.: 1 Tim 1,12–17

Ev.: Lk 15,1–32

Slovo na den: Pečlivě, dokud ji nenajde.

Pondělí 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoústého

1. čt.: 1 Kor 11,17–26.33

Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.17

Odp.: srov. 1 Kor 11,26b (*Zvěstujeme smrt Páně, dokud on nepřijde.*)

Ev.: Lk 7,1–10

Slovo na den: Měl služebníka, na němž mu velmi záleželo.

Úterý 14. 9. – svátek Povýšení svatého Kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9 nebo Flp 2,6–11

Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38

Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

Ev.: Jan 3,13–17

Slovo na den: Aby svět byl skrze něho spasen.

Středa 15. 9. – památka Panny Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9

Ž 31(30),2–3a.3b–4.5–6.15–16.20

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Jan 19,25–27 nebo Lk 2,33–35

Slovo na den: U Ježíšova kříže.

Čtvrtek 16. 9. – památka sv. Ludmily (Na Moravě: nez. pam. sv. Ludmily)

1. čt.: 1 Kor 15,1–11

Ž 118(117),1–2.16ab+17.28

Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý: Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 7,36–50

Slovo na den: Komu se odpouští málo, málo miluje.

Pátek 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélia a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarmina

1. čt.: 1 Kor 15,12–20

Ž 17(16),1.6–7.8+15

Odp.: 15b (*Až probitnu, nasytím se pohledem na tebe, Hospodine!*)

Ev.: Lk 8,1–3

Slovo na den: Od města k městu hlásal radostnou zvěst.

Sobota 18. 9. – nez. sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 15,35–37.42–49

Ž 56(55),10.11.12.13–14

Odp.: srov.14c (*Budu kráčet před Bohem ve světle živých.*)

Ev.: Lk 8,4–15

Slovo na den: S trpělivostí přinášeji užitek.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

11. – 18. ZÁŘÍ 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 9.	PO 13. 9.	ÚT 14. 9.	ST 15. 9.	ČT 16. 9.	PÁ 17. 9.	SO 18. 9.
Antifona	1136 1262	1734 1953	1504 1694	1512 1703	1708 1924	1213 1346	1666 1883
Žalm	784 883	783 881	786 884	783 881	786 884	784 883	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1136 1263	1734 1953	1504 1694	1512 1703	1515 1707	1213 1346	1666 1883
Antifony	1137 1264	1151 1279	1504 1695	1513 1704	1516 1708	1214 1347	1229 1364
Žalmy	1137 1264	1152 1280	813 914	813 914	813 914	1214 1347	1229 1364
Krátké čtení a zpěv	1140 1267	1735 1954	1505 1695	1513 1704	1516 1708	1217 1351	1668 1885
Antifona k Zach. kantiku	716 807	1735 1954	1505 1696	1513 1705	1517 1708	1519 1711	1669 1886
Prosby	1140 1268	1724 1943	1505 1696	1655 1872	1711 1927	1218 1351	1655 1886
Závěrečná modlitba	716 807	1500 1690	1506 1697	1514 1705	1517 1708	1520 1712	1656 1888
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141 1269	1156 1285	792 890	1187 1318	1203 1335	1219 1353	1233 1369
Antifony	1142 1269	1157 1285	1506 1697	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1369
Žalmy	1142 1269	1157 1286	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1370
Krátké čtení	1144 1271	1159 1288	1506 1697	1190 1322	1206 1338	1221 1356	1236 1372
Závěrečná modlitba	716 807	1159 1288	1506 1697	1191 1322	1206 1339	1222 1356	1236 1372
Nešpory:	SO 11. 9.						
Hymnus	1132 1258	1145 1273	1736 1955	1507 1698	1514 1705	1517 1709	1223 1358
Antifony	1133 1259	1146 1274	1161 1290	1508 1699	1514 1705	1518 1709	1224 1358
Žalmy	1133 1259	1146 1274	1161 1291	1508 1699	1661 1878	1715 1932	1224 1359
Kr. čtení a zpěv	1135 1261	1149 1277	1737 1956	1510 1701	1514 1706	1518 1710	1226 1361
Ant. ke kant. P. M.	715 807	716 808	1737 1956	1510 1701	1514 1706	1518 1710	1520 1712
Prosby	1135 1261	1149 1277	1731 1950	1510 1701	1664 1881	1718 1936	1227 1362
Záv. modlitba	716 807	716 807	1500 1690	1506 1697	1514 1705	1517 1708	1520 1712
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

2011 S BENEDIKTEM XVI.

Fotografie a výběr textů Mgr. Marek Pelcl • Redakce Mgr. Daniel Dehner

Týdenní stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. Obsahuje mnoho potřebných informací k prožívání liturgického roku: souřadnice liturgických čtení na každý den v roce, vyznačení liturgických barev v přehledné měsíční tabulce, označení zasvěcených svátků a prosebných dnů přímo v kalendáři. Pro jednotlivé týdny byly vybrány k zamyšlení texty Benedikta XVI. – krátké úryvky z jeho encyklik, promluv při modlitbě Anděl Páně a homilií při různých příležitostech. Součástí kalendáře jsou také informace o slavení prvních čtvrtků, pátků a sobot.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • 240x165 mm, 59 Kč

SLOVO NA CESTU 2011

Texty Mons. Mgr. Pavel Posád • Fotografie Petr, Jan a Iva Syptákoví, Jiří Jeniš

Týdenní stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. Na každý týden jsou připraveny texty českobudějovického pomocného biskupa Mons. Pavla Posáda, s ilustrativními fotografiemi.

Sypták • 230x140 mm, 59 Kč

DĚDICTVÍ OTCŮ 2011

Texty a fotografie Vojtěch Kodet • Další fotografie Josef Pinkava, Roman Maleček a Pavel Kindermann

Týdenní stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. U každého týdne je fotografie kostela, kaple apod. s krátkou historií objektu.

Karmelitánské nakladatelství • 240x135 mm, 59 Kč

2011 S TEXTY MONS. JIŘÍHO MIKULÁŠKA

Texty Mons. Mgr. Jiří Mikulášek • Fotografie Jan Zahradníček, Marie Laudátová a archiv Cesty

Týdenní stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. Kalendář kromě krátkých meditativních myšlenek a ilustrativních fotografií obsahuje také souřadnice evangelia na každý den, jak je čteno při mši svaté. Svě reklamní stránky zde mají Radio Proglas a TV Noe.

Cesta • 230x160 mm, 54 Kč

MALÁ POSELSTVÍ VOJTĚCHA KODETA 2011

Texty a fotografie Vojtěch Kodet • Další fotografie Krzysztof De-dek, Jakub Kodet, Ignác Mucha, Adolf Hejna, Pavel Kindermann a Jiří Kubík

Týdenní stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. Na každý týden je krátká myšlenka s fotografiemi.

Karmelitánské nakladatelství • 240x135 mm, 59 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + I

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vítěk, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a oblasti mravů. Nezaměnať to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinyých zástok Registrací značka SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugaorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.